

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.



Lord Syster

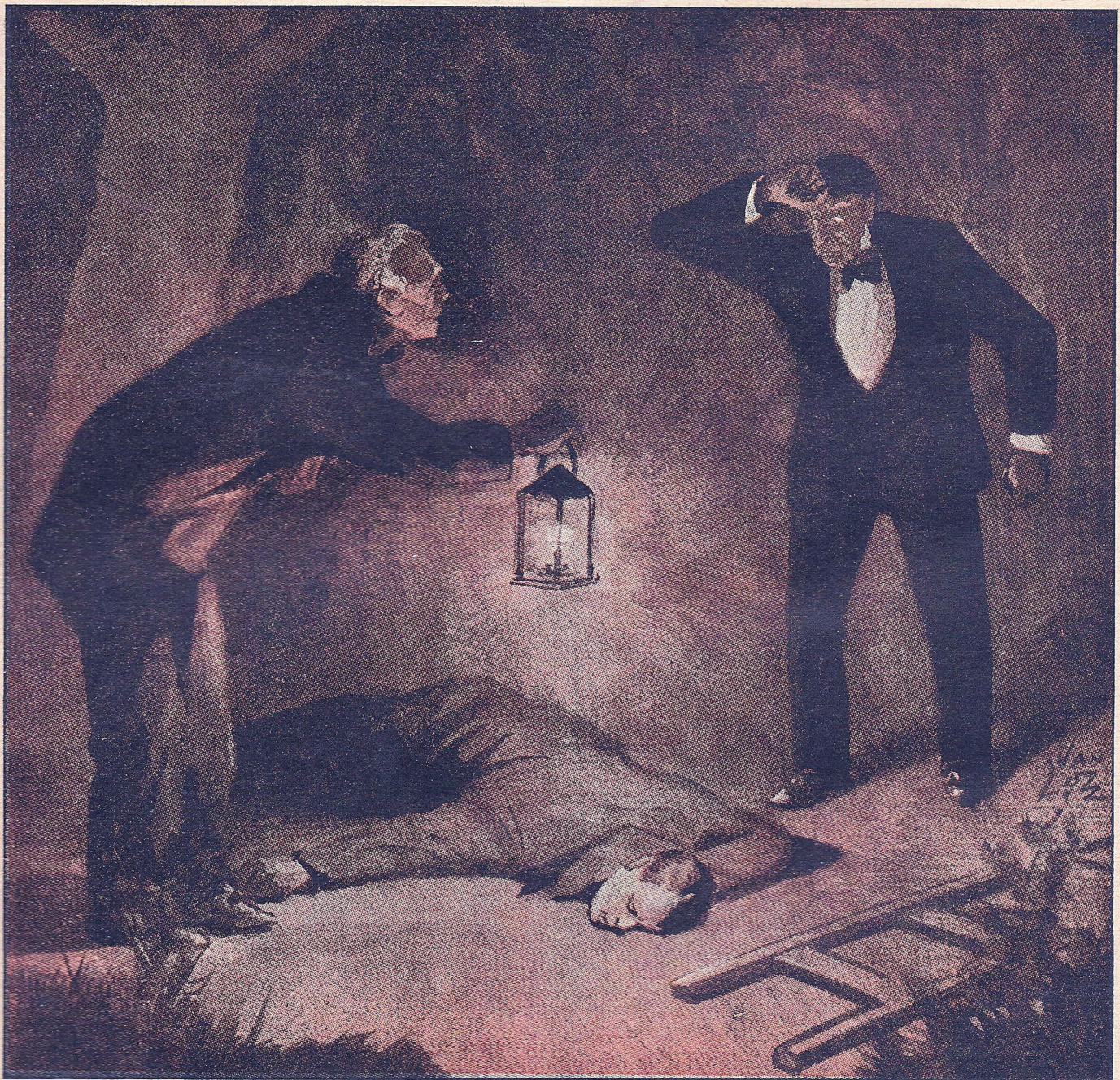
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 763

DE MOORD BIJ DEN ZONNEWIJZER.

20 CENT



Ik geloof dat het graaf Alex Cunningham is, mijnheer Silverstone!

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België: H. JANSSENS, Hoveniersstraat 8, LEDEBERG-GENT.

NIEUWE SERIE

De moord bij den Zonnewijzer

HOOFDSTUK I.

DE BANKIERSZAAK VAN SAMUEL SILVERSTONE.

De bankierszaak van den heer Silverstone is gevestigd in een fraai groot gebouw in de Oxfordstreet te Londen.

De zaak zelve is van tamelijk jongen datum en vele Londenaars wisten te vertellen, dat de heer Silverstone niet altijd geweest was die hij nu was en dat hij zijn bankiersloopbaan begonnen was als een klein effecten-make-laartje in Manchester.

Booze tongen beweerden zelfs, dat de heer Silverstone deze stad niet bepaald vrijwillig verlaten had, maar eenigszins gedwongen door de openbare meening in dit centrum der katoennijverheid.

Men bracht zijn vertrek namelijk in verband met eenige financieele transacties, die schijnbaar het daglicht niet al te goed konden verdragen.

Hoe dit zij, de heer Samuel Silverstone was eenige jaren geleden naar Londen gekomen, had zich daar oorspronkelijk gevestigd in een drukke kantoorwijk, waar hij zich onledig hield met allerlei kleine beurszaken en was toen plotseling verhuisd naar het prachtige huis in Oxfordstreet.

Zijn zaken schenen te bloeien.

Daarop wees niet alleen het uiterlijk van het gebouw, maar dit bleek ook uit het groote aantal klerken, die zijn kantoor bevolkten en uit den grooten voet waarop zijn geheele huishouding was ingericht.

De heer Silverstone was op het oogenblik waarop ons verhaal een aanvang neemt, een man van omstreeks vijftig jaar.

Hij had kleine sluwe zwarte oogen, die bijna geheel schuil gingen onder een paar borstelige zwarte wenkbrauwen, dik als knevens.

Zijn wangen waren ingevallen en prijkten met een paar vrij slecht onderhouden bakkebaarden.

Silverstone was klein en mager en had de gewoonte binnenshuis een klein kalotje te dragen, hetwelk zijn uiterlijk schoon niet bepaald verhoogde.

Sedert een tiental jaren was hij gehuwd met een bevallige vrouw die in alles zijn tegendeel was.

Zij was groot en slank, blond, zooals Engelsche vrouwen blond kunnen zijn, met een paar prachtige blauwe oogen in haar teeder gelaat.

Zij moest minstens twintig jaar in leeftijd schelen met haar echtgenoot.

Dezelfde booze tongen beweerden, dat niet alles in het huwelijk van den heer Samuel Silverstone was, zooals het zijn moest.

Niettemin kon niemand iets ten kwade van Lucy Silverstone zeggen, want men kon het haar in trouwe niet euvel duiden dat zij er behagen in schepte, veel gasten te ontvangen. waaronder zich een aantal jongelui bevond, die haar min of meer openlijk bewonderden.

De bankzaak bevond zich op de eerste verdieping van het fraaie heerenhuis.

Daarboven bevonden zich de woonvertrekken en vervolgens kwamen op de derde

verdieping de slaapkamers, een groote billardkamer en nog eenige andere vertrekken.

Het personeel sliep, voorzoover het in huis woonde, op den zolder.

Op den dag waarop ons verhaal aanvangt, bevond Samuel Silverstone zich alleen in zijn privé-kantoor.

Zijn particuliere typiste had zooveel haar mantel aangetrokken en was heengegaan om haar lunch te gaan gebruiken.

De secretaris van den bankier, die meestal eveneens in dit vertrek werkte, was tegelijk met het jonge meisje vertrokken.

Silverstone had een sigarenkistje uit zijn buitengewoon groot schrijfbureau genomen en een lange, zware sigaar aangestoken.

Hij was blijkbaar zeer met zichzelf tevreden vouwde zijn met ringen overladen handen en liet zich achterover in zijn lederen leunstoel vallen.

Spoedig kronkelden de lichtblauwe wolkjes van zijn sigaar omhoog.

Silverstone keek ze met een vroolijken blik in zijn kleine zwarte oogjes na.

Er werd zachtjes op de deur getikt.

Het volgende oogenblik werd deze geopend en trad de oude bediende van Samuel Silverstone zachtjes het vertrek binnen.

Het was een man van diep in de zestig jaar.

Zijn lang haar was bijna sneeuwwit, maar niettemin nog steeds met zorg gescheiden en gekamd.

Twee korte bakkebaarden, eveneens reeds geheel wit, verleenden zijn gelaat een eerwaardige uitdrukking.

De zware witte wenkbrauwen welfden zich over twee oogen met een blik trouw als een hond.

De knecht liep eenigszins gebogen, wat met het oog op zijn ouderdom en zijn langjarigen dienst, waarlijk niet te verwonderen was.

Hij was gekleed in een fraaie, zelfs eenigszins opzichtige livrei van groen laken, versierd met zilveren tressen.

Toen hij was binnentreden, keek Samuel Silverstone eenigszins onwillig op en vroeg brommend:

— Wat is er, Buxton?

— Daar is een heer om u te spreken, mijnheer! antwoordde de oude bediende op zachten, eenigszins heeschen toon.

Silverstone fronste zijn dikke, zwarte wenkbrauwen.

— Maar wat drommel, hoe dikwijls heb ik je niet gezegd, dat ik gedurende het lunchuur niet gestoord wil worden! riep de bankier uit.

— Dat heb ik den bezoeker gezegd, mijnheer, hernam de bediende op bedeesden toon, maar hij wilde zich niet laten wegsturen.

— Hij wilde niet! riep de bankier toornig uit. Heeft hij mij dan zoiets bijzonders mede te deelen?

— Dat schijnt zoo, mijnheer!

— Heeft hij zijn naam genoemd?

— Ja, mijnheer, hier is zijn kaartje!

— Nu, dat hadt gij mij wel aanstonds kunnen geven, Buxton! riep Silverstone uit, terwijl hij zijn hand naar het kaartje uitstak.

Hij wierp een blik op het kleine stukje papier.

En terwijl hij dit deed, overtoog een vale kleur zijn gelaat.

Hij stond langzaam van zijn stoel op en legde de zware sigaar met bevende hand op het aschbakje.

De oude Buxton had zijn meester niet zonder verbazing gadeslagen.

De bankier bracht zijn bevende linkerhand naar het voorhoofd en mompelde zachtjes, maar toch niet zoo zacht, of Buxton moest het hooren:

— Leopold Dunmore! Hij is mij dus toch op het spoor gekomen! Wat kan hij van mij willen, die kerel!

Hij wierp Buxton een vragenden blik toe, als verwachtte hij van den ouden bediende een antwoord op die vraag, maar deze stond in bescheiden houding bij de deur, zonder zich te verroeren.

— Waar is die man, Buxton? vroeg Silverstone eindelijk, terwijl hij zijn zakdoek uithaalde en zijn gelaat afbette.

— Ik heb hem in de kleine spreekkamer gelaten, mijnheer!

— Is hij alleen?

— Geheel alleen!

Silverstone scheen even na te denken.

Toen zeide hij:

— Welnu, laat hem dan maar binnen — maar blijf in de buurt! Het is niet onmogelijk, dat ik je noodig heb, die bezoeker is een gevaarlijk mensch en hij zou mij wel eens geweld willen aandoen.

Buxton glimlachte flauwtjes en zeide met zijn zachte, fluisterende stem:

— Daar ziet hij, om u de waarheid te zeggen, niet naar uit, mijnheer! Hij is mager en bleek, alsof hij van honger zal bezwijken.

— Ik heb je niet naar je indrukken gevraagd, Buxton! riep Silverstone op ruwen toon uit. Ga nu maar en laat hem hier!

De oude bediende verliet het vertrek.

Silverstone nam achter zijn tafel plaats, trok een lade open en overtuigde er zich van,

dat zijn revolver onder het bereik van zijn hand lag.

Daarop wierp hij nogmaals een blik op het kaartje, haalde de schouders op en mompelde:

— Hij zal zeker pogen mij geld af te zetten! Maar dat zal hem niet gelukken. De oude Silverstone is een slimme vos en wat hij eenmaal in zijn handen heeft, dat krijgt men er niet zoo gemakkelijk weer uit.

Nadat hij dit met zich zelf eens was geworden, liet Silverstone zich weder achterover in zijn stoel vallen.

Blijkbaar was hij bezig een veldtochtplan op te maken.

Toen ging de deur weder open, en Buxton liet een man binnen, sjoewel gekleed en met een bleek, smal gelaat, waarin twee donker blauwe, van intellect schitterende oogen glansden.

De bezoeker deed eenige stappen vooruit en bleef toen stilstaan, met den grooten, slappen hoed in de beide handen.

Toen ging de deur weder dicht en werd het een oogenblik zeer stil in het groote kantoor.

Leopold Dunmore was de eerste, die het woord nam.

— Gij hadt mij niet verwacht, Samuel Silverstone? vroeg hij, terwijl er een zonderlinge glimlach op zijn bleek gelaat verscheen.

— Ik zou onwaarheid spreken als ik het tegendeel zei! bromde de bankier, terwijl hij den bezoeker met een onwillig gebaar op een stoel wees.

— Ik zal niet gaan zitten, Silverstone! zeide Dunmore met een afwijzend gebaar, niet nadat ik uit uw mond vernomen heb, wat ik wensch te weten!

— Laat dan hooren, wat gij mij te zeggen heb, maar maak het kort wat ik u verzoeken mag, want ik heb niet veel tijd! bromde Silverstone.

— Gij kunt dus niet begrijpen, waarom ik kom? vroeg de bezoeker, terwijl een diepe rimpel zich tusschen zijn fijn getrokken wenkbrauwen plooid en hij een driftigen stap naar voren deed.

— Ik wil het niet begrijpen, Dunmore! riep Silverstone woedend uit. Wij hebben voor zoover ik weet, met elkaar afgerekend!

— Afgerekend, zegt gij? herhaalde Dunmore met trillende stem. Gij meent dus werkelijk dat gij van mij af zijt? Gij vergeet geheel en al, dat gij door mij uw verbazenden rijkdom hebt gemaakt!

De bankier schoof zich ongedurig in zijn stoel heen en weer, terwijl hij nijdig op zijn sigaar beet.

— Ik erken, Dunmore, dat ik door de exploitatie van je uitvinding geld heb verdiend — veel geld zelfs! Maar zaken zijn zaken! Ik heb je eenige jaren geleden voor je uitvinding honderd pond betaald, en daarmede ben ik voorzoover ik weet van je af!

De blauwe oogen van den jongen uitvinder fonkelden, toen hij op toornigen toon antwoordde:

— Gij hebt mij honderd pond betaald en gij hebt door de exploitatie van mijn uitvinding eenige honderd duizenden ponden verdiend, en dat in enkele jaren! Terwijl ik met mijn arme vrouw en mijn twee kleinen in gebrek leef, hebt gij u in weelde gebaad! Gij hebt u een groot huis, een auto gekocht! Gij drinkt fijne wijnen en rookt de duurste sigaren! Ik ben daarentegen den koning te rijk als ik mijn lieve Mary iedere week een klein stukje vleesch kan verschaffen. Indien gij mij niet gekend hadt, indien ik mij tot een ander had gewend, zoudt gij nog dezelfde verdachte effectenhandelaar zijn die gij voor vijf jaar geleden waart!

— Genoeg mijnheer Dunmore — zeide de bankier terwijl hij opstond en met zijn kleine vuist op het tafelblad sloeg. Ik zal niet dulden, dat gij mij in mijn eigen huis beleedigt. Als je niet wilt, dat ik je door mijn bedienden het huis zal laten uitzetten, wees dan wat voorzichtig in de keuze van je uitdrukkingen! Een minachtend lachje krulde de lippen van Leopold Dunmore.

— Gij zoudt er toe in staat zijn, Silverstone! riep hij op verachtelijken toon. Welk een vreeselijke les is het voor mij geweest, dat ik uw lagen aard niet eerder heb gekend. Maar gij hebt mij met fraaie beloften weten te paaien, gij hebt mij op schandelijke wijze om den tuin geleid en misbruik gemaakt van mijn armoede!

— Kunt gij mij dat bewijzen? vroeg Silverstone, terwijl er een valsch lachje om zijn valsche lippen speelde. Heb ik een stuk geteekend?

— Neen, helaas! riep Dunmore uit, met een bitteren klank in zijn stem. En ik zal mij zelf die onachtzaamheid nooit vergeven. Indien ik zoo verstandig was geweest te luisteren naar mijn vrienden, die mij voor u waarschuwden, dan zou ik nu niet als een bedelaar smeekend voor u staan!

— Dat is al een gansch andere taal! riep Samuel Silverstone grinnekend uit. Ik bemerk tot mijn blijdschap, dat je je toestand nu beter begint in te zien. Je komt dus bedelen!

Leopold Dunmore boog het hoofd en bijna onhoorbaar klonk het van zijn lippen :

— Mijn lieve Mary is ziek en haar kinderen lijden gebrek !

— Nu dan zal ik u voor ditmaal nog helpen ! zeide Silverstone op beschermenden toon, maar ik reken er op, dat dit ook de laatste maal is !

Hij trad op een kleine brandkast, die in een hoek van het vertrek stond toe, opende deze, en nam er een geldkistje uit, dat hij voor zich op tafel neerzette.

Hij haalde een sleutelbos uit zijn zak, nam er een kleinen vergulden sleutel uit en opende het kistje daarmede.

Toen nam hij een bankbiljet van een stapel dat bovenin lag en overhandigde het met een gebaar als een vorst die een onderscheiding uitreikt, aan den uitvinder, die nog steeds met gebukt hoofd voor hem stond.

— Zie daar ! riep hij uit, daarmee zul je wel tevreden zijn, Dunmore !

De jonge uitvinder nam het bankbiljet aan en wierp er een blik op.

Toen steeg een brandend rood in zijn magere bleeke wangen op.

— Tien pond ! zeide hij op heeschen toon. Gij durft mij tien pond bieden ? Gij schurk !

Dreigend deed hij nog een stap naar den bankier toe, die angstig achter zijn bureau retireerde.

— Wat had je dan gedacht, Dunmore ? vroeg Silverstone, terwijl hij een schuinschen blik naar de electriche bel op zijn schrijftafel wierp.

— Durf je dat nog vragen, ellendeling ? Ik kwam rechtmatig deel opeisch en ! Ik heb u weliswaar eenige jaren uit het oog verloren, maar nu ik u teruggevonden heb, nu zweer ik u, dat ik u niet met rust zal laten ! Ik eisch dat ge mij aanstonds vijfduizend pond uitbetaalt ! Het is voor u een gering bedrag en veel minder dan mij toekomt ! Voorloopig echter wil ik daarmede genoegen nemen.

— Vijf duizend pond ! riep de bankier uit,

terwijl zijn kleine zwarte oogen schitterden van toorn. En denkt gij, dat ik u dat zal betalen ?

— Als gij het niet doet, zal ik er u wel toe weten te dwingen !

— Gij dreigt ? Gij durft mij dreigen ? Weet gij wel, dat ik u door de politie kan laten arresteren ?

— Dat zoudt gij durven ! riep de jonge uitvinder uit, terwijl de aderen op zijn voorhoofd zwollen en zijn lippen trilden van opwinding.

— Dat zou ik zeker, als gij mij te na komt ! riep Silverstone uit.

Leopold Dunmore wreef zich de hand over het hooge witte voorhoofd en zijn stem had een geheel anderen klank, toen hij hernam :

— Ik wil geen opschudding in uw huis maken ! Gij zult zien, dat gij met een gentleman te doen hebt ! Maar ik herhaal u nogmaals, dat ik u niet los zal laten. Ik zal nu heengaan en morgen zal ik den geheelen dag wachten op uw beslissing. Hier is mijn adres !

Hij schreef eenige woorden op een stukje papier en wierp het op de tafel.

— Mocht er echter morgenochtend twaalf uur geen antwoord van u zijn, dan bezweer ik u, dat wij elkander nader zullen spreken. Tot ziens, Samuel Silverstone !

Met deze woorden trad Dunmore op de deur toe en verliet het vertrek, na den bankier nog een dreigenden blik te hebben toegeworpen, hetgeen weinig goeds voorspelde.

In de gang trof Dunmore den grijzen kamerbediende aan, die langzaam met de handen op den rug gevouwen heen en weder liep en blijkbaar op het vertrek van den bezoeker wachtte.

De oude man hief haastig het hoofd op, toen hij het slaan van de kantoordeur hoorde en begeleidde zijn bezoeker naar de voordeur.

Het volgende oogenblik was Leopold Dunmore uit het huis in de Oxfordstreet verdwenen.

HOOFDSTUK II.

EEN ZONDERLINGE WAARSCHUWING.

Den volgenden dag gaf Samuel Silverstone een klein diner.

Om het bezoek van Leopold Dunmore, dien hij zoo schandelijk bestolen had, dacht hij reeds in het geheel niet meer.

Hij was als gewoonlijk persoonlijk naar de beurs geweest, had er eenige voordeelige

transacties afgesloten, was toen weder naar zijn bankzaak teruggekeerd, had in zijn privé-kantoor niet zonder voldoening zijn kasboeken en zijn grootboek bestudeerd en begaf zich omstreeks vijf uur naar zijn slaapkamer, teneinde zich voor het diner te kleeden.

Buxton, die zijn meester bijna sedert tien jaren persoonlijk moest helpen, was ook nu in de slaapkamer, teneinde zijn hee bij te staan bij het aantrekken van zijn rokcostuum.

— Is er voor extra dienstponeel gezorgd, Buxton? vroeg Samuel Silverstone, terwijl hij zijn parelgrijs soiréevest dichtknoopte.

— Zeker, mijnheer!

— Zijn het betrouwbare lieden?

— Dat zou ik wel denken, mijnheer! De buttler heeft ze zelf uitgezocht.

— Hoeveel zijn er?

— Ik geloof vier, mijnheer.

— Ik wist eigenlijk in het geheel niet, dat er nog zooveel gasten zouden komen, mompelde Silverstone in zich zelf, terwijl hij zijn dikke lippen opeenkneep.

Hij trok nu zijn rok aan, wierp een blik in den spiegel en was blijkbaar over zijn uiterlijk zeer tevreden.

— Ik ben gereed, Buxton! Je kunt het licht uitdraaien.

De bankier verliet het vertrek.

Buxton draaide het elektrische licht uit.

Het volgende oogenblik was het slaapvertrek van den bankier in volkomen duisternis gedompeld.

Slechts door een kier van het gordijn voor een der ramen, gleed een smalle straal van de maan door de kamer.

Buxton sloot de deur en volgde zijn meester.

Een uur later begonnen de gasten langzamerhand te komen en om zeven uur waren zij allen vereenigd in de groote eetzaal, die ruimte bood voor een zestigtal gasten.

Er waren zeer vele dames onder de genoodigden, maar zij allen stonden in schoonheid achter bij de schoone gade van den heer des huizes.

Naast haar zat een welbekend figuur uit de Londensche sportwereld, Graaf Alex Cunningham, een jonge man van omstreeks vijfen-twintig jaar met een schrander uiterlijk en eenigszins spottende oogen.

Aan het tegenovergestelde einde van de tafel had Samuel Silverstone plaats genomen en naast hem prijkte in haar volle glorie en zwaarte de vrouw van een der Londensche beurspilaren, haast bezwijkend onder de vracht van haar diamanten en paareln.

Deze rijkversierde dame was zeer praatgraag, maar zij had aan den bankier al een zeer ondankbaar partner!

Het scheen wel of Samuel Silverstone alleen oogen had voor zijn vrouw.

Van tijd tot tijd trachtte hij een blik van

haar op te vangen, maar het had er allen schijn van alsof de mooie Lucy het bestaan van haar schatrijken echtgenoot geheel vergeten was.

Zij hield zich bijna uitsluitend met Alex Cunningham bezig.

Haar prachtige witte tanden schitterden tusschen haar volle roode lippen en nu en dan boog zij het mooie hoofd met een verleidelijk lachje naar den jongen g aaf toe.

Intusschen droegen de talrijke bedienden kostbare spijzen binnen en weldra was het opgewekte gesprek algemeen.

Plotseling riep een van de gasten, een man met een bijna geheel kaal hoofd, en met een geheel gladgeschoren gezicht, het type van den Amerikaan:

— Ik zou de heeren die hier aangezeten zijn wel eens willen vragen, mij eenige inlichtingen te verschaffen omtrent een man die mij heden is komen bezoeken.

Alle gasten zagen den spreker aan, een bekend Amerikaansch fabrikant, die sedert eenige maanden te Londen vertoefde, teneinde groote contracten met de regeering af te sluiten.

— Hoe heet die man, omtrent wien gij inlichtingen verlangt? riep een van de gasten uit, een bekend effectenmakelaar, door wiens handen dagelijks fortuinen gingen.

— Zijn naam is Leopold Dunmore, mijn waarde! zeide de Amerikaan. Hij is een jong uitvinder en hij kwam mij vragen om hem eenig kapitaal voor te schieten, waarvoor hij mij beloofde mij van zijn uitvinding te laten profiteeren. Hij liet mij eenige schets-teekeningen zien, en ik moet erkennen, dat mij die wel bevielen!

De naam Dunmore werd eenige malen door een groot aantal van de heeren herhaald.

Geen hunner scheen hem echter te kennen.

Plotseling riep Samuel Silverstone aan het einde van de tafel, terwijl zijn gelaat een groenachtige tint had aangenomen:

— Ik kan u wel inlichten, mijn waarde Backon! Die Dunmore is een hoogst onbetrouwbaar invididu, aan wien ik zelfs geen penny in handen zou geven!

— Kent gij hem? vroeg de Amerikaan, terwijl hij een monocle in zijn oog klemde en Silverstone strak aankeek.

— Ik ken hem genoeg, om te weten wat ik zeg! bromde de bankier. Als gij uw geld met geweld in het water wilt werpen, moet gij het weten, maar ik zou u niet raden het aan dien Dunmore te besteden!

— Dat spijt mij werkelijk! riep Backon uit. Hij maakte een uiterst gunstigen indruk op mij.

Het gesprek werd voortgezet.

En spoedig veranderde men van onderwerp.

De bedienden bleven af en aan loopen, verwisselden de borden en schonken de geurige wijnen in.

Plotseling slaakte de Amerikaan een kreet, die iedereen verbaasd deed opzien.

Er lag zulk een verwonderde uitdrukking op het gelaat van den fabrikant, dat iedereen plotseling zweeg en er een zonderlinge stilte in het vertrek heerschte.

De Amerikaan hield een klein papiertje in de hand en staarde er met verwonderden blik naar.

— Wat is er Backon? Waarom kijkt gij zoo ingespannen naar dat stukje papier dat gij daar in de hand hebt? werd hier en daar geroepen.

De Amerikaan klemde zijn monocle weder in het oog en keek langzaam den kring van gasten rond.

Toen viel het monocle met een dof slagje op het tafellaken en met krakende stem las hij deze weinige woorden van het stukje papier, dat hij nog altijd in de hand hield:

— Help Leopold Dunmore. Hij is volmaakt te vertrouwen. De Grootte Onbekende!

Het stilzwijgen dat op dezen woorde volgde, was zoo mogelijk nog dieper en vreemder dan zoo even.

Toen klonk een heldere stem door het vertrek, die zeide:

— Wilt gij mij dat stukje papier eens laten zien, mijnheer?

De man die zoo gesproken had, was Sullivan, de jonge inspecteur van Scotland Yard en de rechterhand van zijn onmiddellijken chef, Baxter.

Door zijn uitstekende omgangsvormen en den naam, dien hij zich reeds als politie-beambte verworven had, was Sullivan reeds in verscheidene gegoede kringen opgenomen, waar hij hartelijk welkom was.

Een der bedienden nam het briefje van den Amerikaan aan en bracht het aan Sullivan.

Deze draaide het om en om, bekeek het papier nauwkeurig en vroeg toen:

— Mag ik vragen waar gij dat papiertje gevonden hebt?

— Het lag op mijn schoon bord!

— Wie heeft dat bord voor u neergezet?

— Ik heb de borden rondgediend, mijnheer Sullivan! klonk de zachte, eenigszins heesche stem van Buxton, terwijl hij bescheiden eenige passen voorwaarts kwam.

Sullivan keek den ouden getrouwe aan en

vroeg op vriendelijken toon:

— En hebt gij dan niets gezien, Buxton?

— Neen, mijnheer Sullivan. Ik droeg een stapel van wel twintig borden en gij moet bedenken, dat mijn oogen een weinig oud worden!

— Ik neem het den ouden Buxton niet kwalijk, dat hij het niet gezien heeft! riep de Amerikaan uit. Het kaartje lag met de beschreven zijde op het bord en ik zelf zag het niet vóórdat ik mij wilde bedienen.

Samuel Silverstone had intusschen met een onbeschrijflijke uitdrukking op zijn gelaat van den een naar den ander gekeken.

Hij had den mond half geopend en zijn kleine, zwarte oogen glinsterden boosaardig.

Eindelijk nam hij het woord:

— Gij moet mij de opmerking ten goede houden, mijnheeren, maar als dit een grap moet verbeelden, dan vind ik haar toch van eenigszins verdacht allooi. Zou degenen, die deze aardigheid op zijn rekening heeft genomen, wel zoo goed willen zijn, zich bekend te maken?

Een diep stilzwijgen volgde op deze woorden.

Toen klonk weder de heldere stem van Sullivan, die zeide:

— Dit zwijgen verwondert mij geenszins, mijnheer Silverstone. Het kaartje is onder-teekend door den Grooten Onbekende! Ik weet niet of gij weet wat dit zeggen wil, maar ik weet het des te beter!

— Als gij het weet, geef ons dan opheldering, mijnheer Sullivan! riep de bankier uit.

— Dat zal moeilijker gaan dan gij denkt! hernam de jonge inspecteur. Mag ik u om te beginnen eens vragen of gij extra personeel hebt gehuurd voor dezen avond?

— Vier bedienden!

— Wie heeft die aangenomen?

— Mijn butler!

— Is hij lang in uw dienst?

— Minstens evenlang als Buxton, dat wil zeggen een jaar of vijftien!

— Zou hij voor de vier hulpbedienden kunnen instaan?

— Dat kan ik zeker, mijnheer Sullivan, kwam nu de butler zelf tusschenbeiden, die met een bleek gelaat had toegeluisterd. Alle vier de bedienden hebben de beste getuigen, en ik ben zeker, dat een groot aantal van de heeren, die hier aanwezig zijn, hen ook reeds elders hebben zien bedienen!

— Gij hebt gelijk! Ja, zoo is het! klonk het van verschillende zijden.

— Dan moet ik eerlijk zeggen, dat de

zaak mij zeer raadselachtig voorkomt! zeide Sullivan hoofdschuddend.

Hij wendde zich weder tot den Amerikaan en vroeg:

— Gij zijt volmaakt zeker, dat dit kleine kaartje niet eerder voor u heeft gelegen?

— Volmaakt zeker! antwoordde de Amerikaan.

— Dat is dan wel het sterkste, waarvan ik nog ooit heb gehoord! bromde Sullivan. Want er kunnen nauwelijks tien minuten verlopen zijn tusschen de opmerking van onzen gastheer en de tegenspraak van den Grooten Onbekende!

Een vaag, onrustig gevoel begon zich van het gezelschap meester te maken.

Men keek elkander vragend aan en zelfs niet zonder eenigen achterdocht. En toch waren zij zoozeer met elkander bekend, dat men eerder alles zou kunnen gelooven, dan dat zij iets met den langgezochten John Raffles uitstaande zouden hebben.

Er bleef dus niets anders over dan aan te nemen, dat een van de gasten een flauwe grap had bedreven en daarvoor niet durfde uitkomen.

Sullivan vroeg verlot het kaartje bij zich te steken en even later scheen men het voorval vergeten te zijn.

Maar toch keerde de ware stemming niet weder terug.

De gasten namen tamelijk vroeg afscheid, eindelijk bleef de bankier geheel alleen in de grote eetzaal achter.

Zijn vrouw en Graaf Alex waren reeds een half uur geleden verdwenen.

Met omberen blik keek Silverstone om zich heen.

— Er gebeurt hier iets, dat boven mijn bevattings gaat! zeide hij. Wie kan het gedaan hebben? Wie?

Hij begaf zich langzaam naar zijn werkkamer, zette zich vóór zijn bureau en schreef eenige brieven.

Plotseling werd hij opgeschrikt, doordat de pendule op den schoorsteenmantel twaalf uur sloeg.

Een zonderling huiverig gevoel maakte zich van den bankier meester.

De naam van Leopold Dunmore wilde hem niet uit de gedachte. Zooeven had het twaalf uur geslagen en hij had niets van zich laten hooren.

Hij stond op en belde.

Buxton trad het vertrek binnen en bleef eerbiedig bij de deur staan.

— Ik wil gaan slapen, Buxton! zeide de bankier.

Buxton boog en ging zijn meester voor naar diens slaapvertrek.

Hij opende de deur en liet zijn meester eerbiedig voorgaan.

Deze trad binnen en draaide den schakelaar van het electrische licht om.

In zichzelf mompelende begon hij zijn rok-costuum uit te trekken, toen hij plotseling ophield en als verstart bleef staan.

Zijn blik was op de groote toilettafel gevallen, op welker marmer blad een aantal fraa geslepen kristallen flacons stonden.

Vooraan op deze tafel lag een brief.

Op de witte enveloppe prijkte een groote R.

Langzaam deed Silverstone eenige stappen voorwaarts, terwijl zijn oogen uit zijn hoofd dreigden te pulsen.

Hij nam den brief besluiteloos op en wendde zich toen tot Buxton, die aan de deur was blijven staan en blijkbaar zeer verbaasd was over de zonderlinge handelwijze van zijn meester.

Hij stak den brief in de hoogte en vroeg op schorren toon:

— Heeft de post hedenavond brieven gebracht Buxton?

— Ja, mijnheer, een drietal, die ik in uw particulier kantoor heb nedergelegd.

— Was deze brief er niet bij?

Buxton trad naderbij en wierp een verbaasden blik op de enveloppe met de groote R. in den rechterhoek.

— Neen mijnheer! Ik kan mij volstrekt niet herinneren, dat ik dezen brief in de handen heb gehad!

De bankier wreef zich met de dikke hand over het voorhoofd.

Fijne druppeltjes zweet parelden op zijn slapen.

— Maar heeft dan niemand dezen brief gebracht?

— Ik heb hem althans niet aangenomen mijnheer! Maar ik zal onmiddellijk de andere bedienden ondervragen!

Reeds wendde Buxton zich naar de deur om aan dit plan gevolg te geven, toen de heesche stem van Silverstone hem terug hield.

— Blijf hier Buxton! Je kunt dat aanstonds wel doen!

Buxton boog en bleef staan waar hij zich bevond.

Silverstone maakte langzaam den brief open.

Hij bevatte slechts deze woorden:

„Het bedrag van vijf duizend pond moet morgennacht om twaalf uur aan den voet

van den zonnewijzer in uw tuin zijn gedeponeerd ! Gij moet het hek van den tuin openlaten. In uw eigen belang wordt gij aangeraden dit bevel niet in den wind te slaan !

John Raffles.”

Met sidderende hand legde Silverstone den brief óp de toilettafel neder.

Langzaam begon hij zich uit te kleeden.

Pas toen hij geheel ontkleed was en zich te bed had begeven, klonk zijn stem, bijna onhoorbaar door de ontroering en den schrik die zich van hem hadden meester gemaakt :

— Gij kunt nu wel gaan, Buxton ! Is het raam stevig gesloten ? Zijn de blinden er voor ? Hebt gij wel naar de knippen en grendels van de deur gekeken ?

Buxton liep door het vertrek en overtuigde zich, dat geen enkele ongenode bezoeker hier zou kunnen binnenkomen.

— Ga dan maar, zeide de bankier met een diepen zucht.

Buxton verwijderde zich zachtjes en deed de deur dicht.

Zoodra hij het vertrek verlaten had, stond Silverstone weder op, liep naar de deur en deed er de beide zware knippen op.

Vervolgens nam hij het briefje weder ter hand, las het nogmaals over, frommelde het woedend in elkaar en siste tusschen de tanden :

— Wij zullen toch eens zien hoever uw onbeschaamdheid gaat, Leopold Dunmore ! Het zal u weinig baten dat gij den naam van den Grooten Onbekende hebt aangenomen !

Silverstone stapte weder in bed, maar het duurde eenige uren voor hij den slaap kon vatten.

De bekende DUBEC-Cigaretten begonnen voor 40 jaar met eene productie van 10000 per dag. Thans meer dan 300000 per dag.

HOOFDSTUK III.

DE ARRESTATIE VAN LEOPOLD DUNMORE.

Den volgenden dag omstreeks acht uur stond Samuel Silverstone weder op.

Den nacht scheen hem raad te hebben gebracht.

Zijn gelaat vertoonde een uitdrukking van sluwheid en boosaardigheid en hij was aan het ontbijt spraakzamer dan gewoonlijk.

Lucy, zijn bevallige gade, scheen zeer verwonderd over dezen ongewonen staat van zaken.

Van tijd tot tijd wierp zij over het blad, dat zij las, heen haar echtgenoot een onderzoekenden, eenigszins spottenden blik toe.

Eindelijk sprak zij op eenigszins sleependen toon :

— Heb je er al van gehoord, dat graaf Cunningham dit jaar een zijner paarden te Epsom laat meelopen ?

Silverstone wierp zijn vrouw over zijn gouden lorgnet heen een stekenden blik toe.

— Ik wist het niet, Lucy ! Interesseert

het je zoo ? Maar wat vraag ik, alles wat Graaf Cunningham aangaat, schijnt je zeer te interesseeren !

— Misschien wel ! antwoordde Lucy achteloos.

— Inderdaad ? vroeg Silverstone, en zijn stem nam een dreigenden klank aan, terwijl zijn kleine, zwarte oogen fonkelden. Ik meen ook gisteravond te hebben opgemerkt, dat die jongeman zich in je bijzondere belangstelling mocht verheugen !

— Dat is niet geheel onmogelijk ! merkte Lucy op, terwijl zij de prachtig gevormde schouders ophaalde. Hij is knap, hij is jong, hij is geestig . . .

— Allemaal eigenschappen, die je echtgenoot helaas mist ! Is het niet zoo ? vroeg Samuel Silverstone hoonend. Maar toch wil ik u zeggen, mevrouw, dat uwe bijzondere neiging voor dien jongen, knappen, geestigen Graaf Alex Cunningham mij niet langer

aanstaat! Gij moet wel begrijpen, dat ik niet van zins ben de risé te worden van de deftige Londensche kringen!

— Inderdaad, ik kan mij begrijpen, dat u dat ten zeerste zou mishagen, mijnheer Silverstone! hernam Lucy op koelen toon. Nu gij u met zooveel moeite en inspanning — en ten koste van een zekere transactie, waarover ik niet verder zal spreken — u een plaats te midden van die kringen hebt veroverd, moet er u wel veel aan gelegen zijn, die tot iederen prijs te behouden.

Samuel Silverstone was op deze woorden opgestaan en keek zijn vrouw met woedende blikken aan.

— En dat durft gij mij zeggen? riep hij uit.

— Is het waar, of is het niet waar, Silverstone? vroeg de jonge vrouw, terwijl zij haar heldere oogen onbevreesd op het gelaat van den bankier vestigde.

— Ik weet niet wat gij bedoelt, mevrouw, en ik wil het ook niet weten! Maar dit zeg ik u, dat ik niet langer het spelletje tusschen u en Graaf Alex Cunningham zal dulden! Gij moogt dan over mij denken, zooals gij wilt, maar ik zou u kunnen toonen, dat bankier Silverstone niet met zijn eer laat spelen!

— Ik wist niet, dat de eer van bankier Silverstone zulk een teer voorwerp was! zeide Lucy op schamperen toon.

Wellicht zou het gesprek een zeer onaangename wending hebben genomen, indien er op dat oogenblik niet op de deur geklopt werd.

Buxton trad binnen.

Hij hield een zilver blad in de hand, waarop eenige morgenbladen lagen, benevens de ochtendpost.

Met zijn gewone afgemeten bedaardheid legde hij een en ander naast het bord van zijn meester neder.

Daarop wilde hij het vertrek weder verlaten, maar de bankier riep hem terug.

— Luister eens, Buxton! Als er bezoekers mochten komen, dan moet je ze maar naar den procuratiehouder verwijzen!

— Gaat mijnheer uit? vroeg Buxton op bescheiden toon.

— Ja, ik ga naar Scotland Yard!

— Naar de politie? riep Lucy verschrikt uit. Waarom in 's hemelsnaam?

— Vraag je dat nog? Natuurlijk naar aanleiding van hetgeen er gisteren tijdens het diner is voorgevallen!

— Wat denk je dan te doen? vroeg de jonge vrouw.

— Ik denk den man te laten arresteeren, die mij dit koopje geleverd heeft!

— En wie is die man?

— Wie zou het anders zijn dan die vervloekte Leopold Dunmore!

— Geloof je dat werkelijk? riep Lucy uit. Dat is immers onmogelijk!

— Ik zie niet in, waarom het onmogelijk is. Hij en niemand anders kan dat gedaan hebben! Je weet ook niet alles! Ik heb later nog een waarschuwing van dien onbeschaamden schavuit ontvangen, om hem geld te verschaffen! En denkt gij dat ik dat zal doen? Geen haar op mijn hoofd, dat er aan denkt!

Lucy haalde onmerkbaar de schouders op.

— Ik begrijp wel, dat ik u niet zal kunnen tegenhouden! zeide zij op minachtenden toon. Gij wilt dien armen man, dien gij....

— Zwijg! riep Samuel Silverstone op zachten, maar dreigenden toon, terwijl hij naar Buxton wenkte, die in eerbiedige houding bij de deur was blijven staan. Wacht tenminste tot de bedienden het vertrek verlaten hebben, alvorens gij mij een beleediging naar het hoofd werpt.

Daarop hernam hij op luiden toon:

— Kort en goed, ik zal zorgen, dat hij onschadelijk wordt gemaakt. Wat er vroeger gebeurd moge zijn, geeft hem in geen geval het recht, mij op zulk een onbeschaamde wijze af te zetten. Mijn auto, Buxton!

Buxton boog zwijgend en verliet het vertrek.

Tien minuten later stond de prachtige, licht grijze Panard voor de deur van het heerenhuis in de Oxfordstreet.

De bottelier zoowel als Buxton geleidden, zooals het goed gedresseerde bedienden van deftige huize betaamt, den bankier naar de buitendeur.

Buxton zag hoe zijn meester in de auto stapte, na den chauffeur het adres van Scot'and Yard te hebben toegeroepen.

Daarop viel de buitendeur weder dicht.

Zachtjes met het oude hoofd schuddend, begaf Buxton zich naar het privékantoor van zijn meester om daar een en ander op te ruimen, voor het personeel zou komen.

Reeds had de procuratiehouder in een klein aangrenzend vertrek aan zijn lessenaar plaats genomen.

Snel begon Buxton het vertrek geheel aan kant te maken, zooals hij wist dat zijn meester het gaarne zag.

Hij ruimde de papiersnippers weg, ledigde de papiermand, rangschikte de boeken op het kleine boekenrek, stofte de schilderijen af en

begaf zich toen naar het dienvertrek dat achterin het huis was gelegen.

Zijn gang was eenigszins slepend, toen hij daar binnentrad.

Vol verbazing zag de bottelier dat Buxton zich tegen den wand moest steunen en blijkbaar moeite had zich te bewegen.

— Wat scheelt je, man ? vroeg hij ongerust. Je ziet er uit als de geletterde dood !

— Ik weet niet wat het is, Suffield, maar ik gevoel mij zeer onwel ! antwoordde Buxton.

Inderdaad de oude bediende scheen zeer ziek te zijn !

Zijn oogen stonden dof en zijn tanden klapperden op zonderlinge wijze.

Van tijd tot tijd bracht hij de hand tegen de borst en steunde.

Toen liet hij zich zwaar op een stoel neervallen.

— Maar wat is er dan toch ? riep Suffield de bottelier nogmaals uit, terwijl hij op Buxton toetrad en hem de hand op den schouder legde.

— Ik weet het niet, Suffield. Ik gevoel mij zoo duizelig. Het is alsof het geheele vertrek met mij ronddraait !

— Maar ga dan onmiddellijk naar den dokter ! riep Suffield uit. Je kunt toch niet zoo blijven rondloopen. Je ziet er uit als een geest !

— Zoudt gij mij dat willen toestaan ?

— Dat spreekt toch vanzelf. Het is misschien een onbeteekenend geval, maar op jouw leeftijd kan men niet te voorzichtig zijn. Ga maar spoedig en neem een auto. Ik zal je wel bij mijnheer Silverstone verontschuldigen !

— Dan zal ik gaarne van je verlof gebruik maken Suffield, hernam Buxton, terwijl hij moeilijk opstond en het vertrek verliet.

Hij klom naar zijn kamer, trok een jas aan, zette een livrepet op en haastte zich toen het huis te verlaten.

Zich aan de spijlen van het hek vasthoudend, wachtte hij de komst van een onbezette auto af.

Hij liep wankelend op den chauffeur toe en gaf hem een adres op.

— Dat is tamelijk ver, goede vriend ! zeide de chauffeur, terwijl hij zich bedenkelijk achter het oor krabde en naar de livrei van zijn klant keek.

— Je fooi zal wel in orde komen, antwoordde Buxton. Rijdt maar snel !

Hij stapte in en de auto zette zich in beweging.

Zij reed de geheele Oxfordstreet af, volgde Holbern Viaduct, New Cate street, Cheep

Side, en sloeg toen rechts af tot zij de Kannon street en vervolgens de Tower street bereikte.

Dicht bij een smalle zijstraat hield de auto stil.

Buxton stapte uit.

De rit scheen hem goed te hebben gedaan, want reeds waren zijn bewegingen veel zekerder.

Hij betaalde den chauffeur en gaf hem een fooi, die door haar grootte den man blijkbaar scheen te verbazen.

Hij keek zijn klant althans nog verbluft na, toen deze reeds in het portiek van een tamelijk armoedig huis was verdwenen.

Zoodra Buxton zich op de morsige binnenplaats van het huis bevond, hield hij stil en nam een klein papiertje uit zijn zak.

Hij raadpleegde het even en mompelde toen zachtjes eenige woorden in zichzelf.

— Zeg eens, jongenlief ! zoo wendde hij zich tot een knaap van omstreeks twaalf jaar, die juist naar de binnenplaats kwam toesnellen, kun je mij ook zeggen, of hier mijnheer Leopold Dunmore woont ?

De jongen keek den vrager met zijn slimme oogen spottend aan en zeide toen :

— Hij heeft hier ten minste gewoond, mijnheer ! Maar een half uur geleden zijn zij hem met een prachtig mooie auto komen halen ! Het was wat deftig, mijnheer ! Er waren wel zes mooie in het blauw gekleed mannen in die auto !

Buxton deed een stap terug en bromde in zichzelf :

— Dus toch nog te laat !

Hij drukte den jongen een paar koperstukjes in de hand en vroeg toen :

— Welke verdieping woonde mijnheer Dunmore ?

— Op de eerste van het dak af gerekend, mijnheer ! riep de knaap spottend, terwijl hij vroolijk fluitend wegliep.

Buxton begon de trap te beklimmen.

Hij moest vijf verdiepingen voorbijgaan, vóór hij eindelijk stilhield voor een vèrflooze deur, waarop met behulp van een punaise, het visitekaartje van den jongen uitvinder was vastgeprikt.

Ondanks zijn ouderdom, scheen deze trappenklimmerij den ouden Buxton volstrekt niet te hebben gedeerd, integendeel scheen zijn ziekte reeds aanmerkelijk te zijn verminderd.

Hij klopte bescheiden aan, wachtte het antwoord niet af, maar opende de deur en trad binnen.

Hij bevond zich in een schamel gemeubeld

vertrek, dat echter in alle bijzonderheden de zorgzame hand van een liefderijke gade verried.

Midden in het vertrek stond een groote tafel en aan die tafel zat een jonge vrouw met het hoofd in haar armen hartstochtelijk te snikken.

Toen de bediende binnentrad was er van haar hoofd niets anders te zien, dan een geweldige massa zwart haar, dat in een dikke wrong in den nek was gelegd.

Haar teedere schouders schokten wild op en neer onder de hevigheid van haar snikken.

Naast haar, aan weerszijden van haar knieën, stonden twee kleuters, een jongen en een meisje, die niet ouder dan zes of zeven jaar konden zijn en die met bleeke gezichtjes smeekend tot hun weenende moeder opzagen en alle moeite deden haar door liefkoozingen en gestreel met hun kleine handjes een weinig te troosten.

De jonge vrouw had het binnenkomen van den bediende waarschijnlijk niet eens gehoord.

Maar toen Buxton luid kuchte en het knaapje haar bij de mouw trok, hief zij langzaam het betraande gelaat op.

De vrouw van den jongen uitvinder zou ongetwijfeld schoon kunnen worden genoemd, als het lijden niet zijn stempel op haar lief gelaat had gedrukt.

Haar bleeke wangen waren ingevallen en haar groote reebruine oogen schitterden van een koortsachtigen glans.

Zij stond langzaam op, terwijl zij den bezoeker verwonderd en eenigszins verschrikt aanzag.

— Wat wilt gij hier, mijnheer, en wat komt gij doen? vroeg zij, terwijl zij de handen beschermend op de hoofdjes van haar kinderen legde.

— Ik kom u helpen, mevrouw! zeide Buxton, terwijl zijn stem een wonderlijk diepen klank had aangenomen.

De jonge vrouw deed verwonderd en nog altijd eenigszins verschrikt, een paar passen naar voren.

— Mij helpen, zegt gij, mijnheer? En in welk opzicht zoudt gij dat kunnen? Weet gij dan niet, dat men mij zooeven beroofd heeft van hetgeen mij het dierbaarste is op deze wereld?

— Ik weet het, mevrouw! antwoordde Buxton op denzelfden zachten, gedempten toon. En toch herhaal ik u: ik kom u bijstaan! Ik kom u mijn hulp bieden, en ik verzeker u, dat degene, die haar ooit aanvaardde, zich nimmer te beklagen hebben gehad.

— Maar wie zijt gij dan, mijnheer? vroeg de jonge vrouw, terwijl zij haar oogen afwischte.

— Waartoe zou het dienen, u mijn naam te noemen, mevrouw! Laat het u genoeg zijn, dat ik zeer veel belang stel in uw man, dat ik weet, wat er tusschen hem en den bankier Silverstone is voorgevallen en dat ik mij heb voorgenomen, hem te helpen aan hetgeen hem van rechtswege toekomt!

— Maar men heeft hem gearresteerd, mijnheer! riep de jonge, ongelukkige vrouw uit.

— Dat heb ik zooeven vernomen van een knaap, dien ik op de binnenplaats ontmoette, mevrouw! Uw man is, naar ik hoor, nog geen kwartier geleden hier gearresteerd. Ik kwam hem waarschuwen, maar ik ben te laat gekomen. Maar ik verzeker u, dat hij nog heden nacht op vrije voeten zal zijn.

Buxton had deze woorden met zooveel overtuiging uitgesproken, dat de jonge vrouw een onwillekeurig gebaar maakte om zijn hand te grijpen.

Buxton deed echter eenige stappen achteruit en zeide op ernstigen toon:

— Gij moogt mij nog volstrekt niet bedanken, mevrouw! Niet eerder vóór ik uw man bevrijd heb. Maar daartoe is noodig, dat gij mij eenige inlichtingen geeft! Zijt gij daartoe bereid? Wilt gij mij vertrouwen?

— Dat wil ik, mijnheer! riep Mary Dunmore ontroerd uit. Vraag mij slechts wat gij weten wilt. Ik ken u in het geheel niet en reeds eenmaal heeft men mijn man en mij op vreeselijke wijze bedrogen, maar uw stem en uw geheele voorkomen boezemen mij zooveel vertrouwen in, dat ik op al uw vragen wil antwoorden!

— Welnu dan, was uw man op deze arrestatie voorbereid?

— Niet in het minst, mijnheer!

— Begreep hij niet van welke zijde het gevaar hem bedreigde?

— O, ja, dat zag hij onmiddellijk in! Niet zoodra waren de blauwe uniformen hier in de kamer verschenen, of hij noemde den vervloekten naam van Samuel Silverstone.

— Werden de agenten van politie aangevoerd door een jongen man van omstreeks acht-en-twintig of negen-en-twintig jaar? Niet groot, maar stevig gebouwd, met glad geschoren gelaat en zwart haar?

— Ja, mijnheer! De persoon, die hen aanvoerde, geleek inderdaad op iemand zooals gij hem beschrijft!

— Hebt ge ook kunnen vernemen, waarheen uw man gebracht zou worden?

— Allereerst naar den rechter-commissaris.

De inspecteur was zeer vriendelijk en zeide ons, dat daar wellicht alles terecht zou komen, maar dat hij vreesde, dat mijn man zeer langen tijd in voorarrest zou moeten doorbrengen, indien hij zich niet aanstonds kon vrijpleiten van hetgeen hem ten laste werd gelegd.

— Ik dacht het wel! bromde Buxton tusschen de tanden.

Daarop vatte hij de tengere hand van Mary Dunmore en zeide op ernstigen toon:

— De mensch heeft geen hardnekkiger vijand dan dengeen, die hem vroeger groot onrecht heeft aangedaan. Silverstone zal er zeker alles op zetten om uw man onschadelijk te maken, en te beletten, dat hij zijn eisch laat gelden! Hij is een parvenu van de ergste soort, en hij vreest een schandaal! Nu nog een vraag: heeft de inspecteur uw man ook gezegd, wat men hem ten laste legde?

— Dat wist hij zelf niet goed, maar hij meende, dat er sprake was van chantage! Mijn man zou Samuel Silverstone namelijk hebben aangemaand om de vijfduizend pond, die hij opeischt, op een bepaalde plaats neder te leggen! Ik behoef u, in geval gij mijn man goed kent, zeker niet te zeggen, dat dit geheel niet met zijn karakter overeenkomt.

Buxton glimlachte.

— Hij schreef het briefje niet, mevrouw!

— Dat weet gij dus, mijnheer? riep de jonge vrouw uit, terwijl haar oogen thans begonnen te schitteren van vreugde. Maar dan zult gij hem zeker kunnen redden!

— Helaas niet op de manier, die gij wellicht vermoedt, mevrouw! antwoordde Buxton met een droeven glimlach. Ik kan u overigens weinig belang inboezemen. En nu moet ik u verlaten, want de tijd dringt! Ik moet mijn maatregelen nemen!

— Ik zal dus mijn man hedennacht terugzien, mijnheer? vroeg de jonge vrouw, terwijl zij Buxton haar sidderende hand toestak.

— Dat zult gij! Als tenminste niet alle menschelijke berekeningen falen! Ik zal uw man instructies geven omtrent hetgeen hem te doen staat, maar u zeg ik reeds thans, dat gij u reisvaardig moet maken, het is van belang, dat gij u voorloopig niet te Londen laat zien.

— Maar als mijn man onschuldig is en hij ontvlucht, dan zal men dat als een bewijs van zijn schuld aannemen! riep de jonge vrouw eenigszins angstig uit.

— Daardoor behoeft gij geen vrees te koesteren, mevrouw! zeide Buxton glim-

lachend. Ik verzeker u, dat men uw man binnen enkele dagen niet alleen openbaar van alle schuld zal vrijpleiten, maar dat men hem van alle zijden zal huldigen en dat hem aanstonds niet van één, maar van tien zijden, een schitterende betrekking zal worden aangeboden!

Mary Dunmore stiet een ju chkreet uit.

Haar bleeke wangen verfden zich met een blos en haar schoone oogen vulden zich met tranen.

Zij wilde op Buxton toesnellen, maar deze strekte afwerend de hand uit en herhaalde nogmaals op ernstigen, bijna plechtigen toon:

— Niet vóórdát ik mijn belofte vervuld heb, mevrouw!

Hij maakte een buiging, zooals men die van een kamerbediende niet zou hebben verwacht, zette zijn pet op en had het volgende oogenblik het vertrek verlaten.

Hij daalde snel de trappen af.

Zijn duizeligheid en zijn pijn in de borst schenen hem geheel en al te hebben verlaten.

Hij stak de straat schuin over, sloeg de Kannonstreet weer in en trad een hulppostkantoor binnen, vanwaar hij een in cijferschrift gesteld telegram naar Rachmore verzond, een gemeente op ongeveer vijftig kilometer afstand van Londen gelegen.

Daarop verliet hij het postkantoor weder, riep een auto aan, noemde den chauffeur het adres, en sprong in den wagen, die snel wegreed.

Een half uur later stond de auto stil vóró het huis van een dokter.

Toen Buxton den wagen verliet en den chauffeur beval op hem te wachten, scheen hij weder even duizelig en ziek te zijn als toen hij het huis van zijn meester in de Oxfordstreet verliet.

Hij trad binnen en werd, daar de wachtkamer voor de patiënten geheel verlaten was, vlug bij den geneesheer toegelaten.

Deze onderzocht hem vluchtig, schudde van tijd tot tijd verbaasd het hoofd en schreef hem tenslotte eenige poeders voor.

Blijkbaar opgelucht, verliet Buxton het huis van den dokter weder, stapte in de auto en liet zich naar de bank van Samuel Silverstone terugbrengen.

De bankier bleek reeds van zijn tocht naar Scotland Yard terug te zijn gekeerd.

Zoodra Buxton zich weder binnenshuis bevond, begaf hij zich naar het particulier kantoor van zijn meester.

Silverstone zat voor zijn lessenaar.

Zijn gelaat vertoonde een harde meedogenlooze uitdrukking.

Toen hij opkeek zag hij Buxton in de deur staan.

— Wat is dat, Buxton? vroeg hij. Wat vertelt Suffield me daar? Ben je ziek?

— Ik gevoel mij inderdaad zeer ongesteld sir! Suffield heeft mij verlof gegeven om een dokter te raadplegen en deze heeft mij eenige poeders voorgeschreven. Hij zag mijn toestand zeer ernstig in!

— Maar zou het dan niet goed zijn een paar dagen rust te nemen? vroeg Silverstone, die te zeer aan zijn ouden kamerbediende gehecht was, dan dat hij hem in den eersten tijd zou willen verliezen.

— Dat had ik u willen vragen, mijnheer! Al was het maar een paar dagen. Ik ben zeker, dat ik dan weer geheel en al op de been zou zijn.

— Nu, dan moet je maar niet te lang wachten met die rust te nemen! hernam Silverstone op tamelijk vriendelijken toon.

— Ik dank u sir! antwoordde Buxton.

Hij maakte een buiging en verliet het vertrek.

Een half uur later had hij het huis aan de Oxfordstreet verlaten, na aan Suffield te hebben medegedeeld, dat hij zich waarschijnlijk naar zijn zuster in Hampstead zou begeven, die een klein landhuisje had, maar dat hij het nog niet zeker wist. In ieder geval zou hij Suffield zoo spoedig mogelijk zijn adres opgeven.

Buxton hield opnieuw een auto aan en riep den chauffeur toe:

— Breng mij naar den hoek van Cromwellstreet.

Hij stapte in den wagen en deze reed snel weg.

Binnen een kwartier hield de auto weder stil, Buxton stapte uit, betaalde en zond den chauffeur weg.

Hij liep eenige honderden schreden verder en sloeg toen een tamelijk smalle straat in, die aan de eene zijde begrensd was door den muur van een groot park, hetwelk behoorde bij de schoone villa van lord William Aberdeen, en aan den anderen kant door den schier eindeloozen blinden muur van een groote rij pakhuizen.

Deze straat was geheel verlaten.

Buxton liep haar snel in, en hield ten slotte stil voor een smalle lage deur in den tuinmuur.

Hij keek snel om zich heen, haalde een sleuteltje te voorschijn en opende de deur.

Niemand had hem zien binnegaan.

Buxton stond in het prachtige park.

Een paar groote honden kwamen hem

blaffend en kwispelstaartend tegemoet springen.

Een van de schoone beesten, een zeer groote russische hazewind, zette de langbehaarde voorpooten tegen zijn borst en maakte aanstalten hem in het gelaat te likken.

Zachtjes weerde Buxton het prachtige dier af.

— Ben je blij dat je den baas weer terugziet, Iwan? vroeg hij, terwijl hij het dier over den zijdeachtig glanzenden kop streelde. Het is ook al lang geleden mijn jongen! Maar wie hebben wij daar?

Aan de zijdeur van een groote autogarage, die zich dicht naast het smalle tuinpoortje bevond, verscheen een reusachtige gedaante.

Het was Henderson, de chauffeur van zijn lordschap.

Hij kwam snel toelopen en bleef voor den bediende stilstaan.

— Hei man! Dat gaat zoo niet! Hoe kom jij hier binnen? riep hij op dreigenden toon.

— Met mijn sleutel, beste Henderson! zeide Buxton glimlachend, terwijl hij het zonderling gevormde sleuteltje op den palm van zijn hand liet zien.

— Mylord! Zijt gij het waarlijk? riep Henderson uit, terwijl er een glans van vreugde op zijn breed, open gelaat vertoonde.

— Ja Henderson! Ik ben het werkelijk! Je hoeft maar naar de vreugde van Iwan en zijn makkers te zien!

Ja, het was zoo!

Buxton, de oude kamerbediende van Samuel Silverstone was niemand anders dan lord William Aberdeen en achter dezen verschool zich sedert lange jaren den geheimzinnigen John Raffles, de Groote Onbekende, wiens wonderbare daden de Londensche justitie handen vol werk gaven, zonder dat zij er ooit in had kunnen slagen, hem voor haar rechtbank te dagen.

— Heb je mij gemist, Henderson? vroeg Raffles op vriendelijken toon, terwijl hij den chauffeur de hand toestak.

— Dat kunt gij wel begrijpen, mylord! zeide de brave chauffeur, terwijl er een vochtige glans in zijn oogen kwam.

— Hebt gij nieuws gehad van mijnheer Charles Brand?

— Eenmaal slechts, mylord! Mijnheer, Brand, maakt het uitstekend te Rachmore.

— Goed zoo! bromde Raffles in zichzelf. Dan zal de ongelukkige Buxton, de echte wel te verstaan, zich eveneens wel in goeden welstand bevinden!

— Mag ik vragen, Mylord, of mijnheer Brand niet spoedig terug komt? vroeg de

chauffeur, terwijl hij zijn meester een trouw-
hartigen blik toewierp.

— Ik verwacht hem over eenige uren,
beste Henderson! antwoordde Raffles.

De Groote Onbekende legde zijn welver-
zorgde blanke hand op den schouder van den
chauffeur en zeide op zachten toon:

— Er wacht ons een zwaar werk, mijn
vriend — en waarschijnlijk zullen wij jouw
hulp daarbij ook noodig hebben.

— Ik verlang niets liever, Mylord! riep de

chauffeur opgewonden.

— Gaan wij spoedig aan den slag, als ik
vragen mag?

— Nog hedennacht, Henderson!

Na deze woorden knikte Raffles den trou-
wen dienaar vriendelijk toe en begaf zich snel
door het park naar een achterdeur van de
villa.

Even later was hij druk bezig zich te ont-
doen van de laag schmink, die zijn gelaat
onkenbaar maakte.

De DUBEC-Cigaretten zijn het succes der Turksche
Cigaretten-Industrie in Nederland.

HOOFDSTUK IV.

DE BEVRIJDING VAN DEN UITVINDER.

Ongeveer een half uur nadat hij was bin-
nengetreden, zat John Raffles in de rook-
kamer, die naast de prachtige ingericht
bibliotheek gelegen was.

Hij las aandachtig de laatstverschenen
nummers van de „Times” en eenige andere
bladen en niemand zou in hem den ouden
Buxton herkend hebben.

Van tijd tot tijd wierp hij een blik op zijn
horloge.

Om vier uur in den middag stond hij op.

In de verte had zijn scherp oor het geluid
van een naderende auto gehoord, die kort
daarna vóór het tuinhok stilhield.

Raffles trad snel op het venster toe,
dat op de Cromwellstreet uitzag.

Hij maakte een beweging van vreugde
en verliet spoedig het vertrek.

Toen hij zich in de vestibule bevond, trad
hem reeds een man van omstreeks dertig-
jarige leeftijd tegemoet met een zacht,
blozend, bijna vrouwelijk gelaat, waarin een
paar heldere blauw oogen schitterden.

Het was Charles Brand, de vertrouwde
vriend van den Grooten Onbekende.

Het volgende oogenblik lagen de beide
vrienden in elkanders armen.

Toen voerde Raffles Charles naar de
bibliotheek, drukte hem in een stoel en keek
hem lang aan, met een ongewone uitdrukking
van warme belangstelling in de oogen.

— Ik ben blij, dat ik je weer terug heb,
beste Charles! riep hij uit, terwijl hij naast
zijn vriend plaats nam. De eenzaamheid begon
mij te drukken!

— Ik ben niet minder verheugd dan jij,
dat ik weer bij je ben! zeide Charles op
levendigen toon, terwijl hij Raffles de hand
toestak. Maar toch moet ik je bekennen, dat
je telegram mij wel wat verraste. Ik had ge-
dacht, dat je mij wel in Rachmore zou laten
blijven, totdat de slag geslagen was! Is alles
soms mislukt?

— Dat niet, beste jongen! antwoordde
Raffles glimlachend. Ik heb eenvoudig mijn
plannen eenigszins veranderd en wel, omdat
er zich onvoorziene omstandigheden hebben
voorgedaan.

— Mag men vragen, welke die omstandig-
heden zijn?

— Natuurlijk! Voor jou heb ik geen ge-
heimen. Maar zeg mij eerst eens of die arme
Buxton goed is opgesloten!

— Zoo goed als je het maar kunt verlan-
gen. Hij bevindt zich onder de bewaking
van een tuinman, die hem voor een gevaar-
lijken gek aanziet en ik verzeker je, dat deze
hem geen seconde uit het oog verliest!

— Voor een ontijdige ontvluchting be-
hoeven wij dus niet te vreezen?

— Volstrekt niet!

— Weet Buxton nog altijd niet, waar hij
zich bevindt?

— Hij heeft er niet het flauwste vermoeden
van. Zooals je weet, hebben wij hem geblind-
doekt, toen wij hem ontvoerden en door de
auto in Londen eerst kris en kras te laten
rijden, hebben wij hem geheel en al op een
dwaalspoor gebracht aangaande de plek,
waar hij zich bevindt!

— Je hebt den armen man toch eenige vrijheid gelaten ?

— Zeker, zooals je me hadt opgedragen. Hij mocht overdag in ons gezelschap een flinke wandeling door je park maken, wel te verstaan op enkele passen afstand gevolgd door twee van je Ulmer doggen, en daar had de brave man zoo'n eerbied voor, dat hij liever alles zou hebben doorstaan, dan een poging tot ontvluchten te wagen, zoolang die reusachtige honden in de nabijheid waren. 's Nachts sliep hij op de bovenste verdieping van het huis in een kamer, waaruit geen ontsnapping mogelijk was.

— Uitstekend, Charles ! Heb je hem toegestaan van tijd tot tijd naar zijn familie te schrijven ?

— Ook dat ! Het spreekt echter vanzelf, dat ik al zijn brieven eerst las, alvorens hij ze wegzond. Ik had hem dat vooruit gezegd. Hij scheen zich overigens zeer goed in zijn lot te kunnen schikken. Hij at flink en hij maakte vaak grapjes met den tuinman. Het eenige wat hij ons kwalijk nam, was de omstandigheid, dat wij hem voor een gevaarlijken gek hielden !

— Hij zal dus wellicht mijn buitenverblijf voor een krankzinnigengesticht hebben aangezien ?

— Dat denkt hij zeker ! En hij hoopte er op, dat het „misverstand”, zooals de oude sukkel het noemde, spoedig uit den weg zou zijn geruimd !

— Nu, dat zal ook binnenkort het geval zijn !

— Maar vertel mij nu eens, beste Edward, wat toch de reden is, dat je mij een cijfertelegram zond, waarin je mij last gaf, onmiddellijk terug te keeren !

— Luister, Charles, dan zal ik het je in geuren en kleuren vertellen.

En daarop deelde Raffles aan zijn jongen vriend mede, hoe hij, in de gedaante van Buxton een gesprek had afgeluisterd tusschen den bankier Samuel Silverstone en den uitvinder Leopold Dunmore, dien hij op zulk een schandelijke wijze bedrogen had, hoe hij tijdens het diner ten huize van den bankier tersluiks een briefje had gelegd op het bord van den Amerikaanschen fabrikant James Backon, hoe hij de geheimzinnige waarschuwing aan den bankier in diens slaapkamer had neergelegd en hoe hij ten slotte getracht had, Dunmore voor een arrestatie te bewaren.

— Helaas, kwam ik te laat ! zoo eindigde Raffles zijn verhaal. En ik betreurde dit des te meer, daar ik eigenlijk zelf de oorzaak van deze arrestatie was geweest ! Ik heb er

dan ook spijt van, dat ik dat briefje aan den bankier geschreven heb, maar nu hij het eenmaal ontvangen heeft, zal ik hem ook dwingen er gevolg aan te geven !

— Je geeft dus je plan op, om den bankier voor eenige duizenden ponden armer te maken ?

— Ik denk er niet aan ! antwoordde Raffles kalm. Alleen heb ik mijn plannen gewijzigd. Leopold Dunmore gaat nu voor ! Ik stel zeer veel belang in dien jongen ingenieur en ik ben er vast van overtuigd, dat hij die belangstelling waard is !

— Kende je hem ?

— Niet persoonlijk, maar een aantal jaren geleden heb ik over hem hooren spreken. Hij is altijd arm geweest en hij had de grootste moeite zijn studiën te voltooien ! Soms zelfs bezat hij niet genoeg geld om het metaal te koopen, waarvan hij zijn kleine modellen vervaardigde. Als ik mij niet sterk vergis, betref de uitvinding, welke Silverstone hem ontstolen heeft, een nieuw soort bijzonder practische naaimachine, die door een zeer kleinen motor in beweging werd gebracht, die aan stroom nauwelijks een cent per uur verbruikte en met eenige handgrepen aan de machine bevestigd kon worden. Dunmore had echter geen geld om die uitvinding zelf te exploiteeren en het Noodlot bracht Silverstone op zijn weg, die onmiddellijk inzag, welk groot voordeel hij uit deze prachtige uitvinding kon trekken.

— Dan is die mijnheer Samuel Silverstone dus een schurk ? riep Charles uit.

Ik geloof dat deze uitdrukking zelfs nog te zacht is, beste Charles zeide Raffles. En ik verzeker je, dat al hetgeen ik van hem gehoord heb, mij niet toegeefliker jegens hem heeft gestemd.

— Maar nu weet ik nog altijd niet juist, waarom je mij zoo spoedig hier hebt laten komen.

— Dat heb ik gedaan, omdat ik nog hedenmiddag je hulp nodig heb.

— Waartoe ?

— Om Leopold Dunmore te bevrijden !

— Meen je dat in ernst ? riep Charles verbaasd uit.

— Waarom zou ik het niet meenen ? Indien mijn geheugen mij niet bedriegt, hebben wij iets dergelijks wel eens meer gedaan !

— Maar midden op den dag, beste Edward !

— Wat zou dat ? Hoe stoutmoediger zulk een plan wordt opgezet, hoe meer kans van slagen het meestal heeft.

Nog hedenavond moet Leopold Dunmore

op vrije voeten zijn! Juist te middernacht moeten de vijfduizend pond bij den zonnepijper in den tuin, liggen — en wee den bankier, als hij in gebreke blijft!

— En wat gebeurt er dan verder?

— Ik zal Dunmore, zijn vrouw en zijn kinderen dan aanstonds naar een plek brengen, waar men hen onmogelijk zal kunnen vinden en daar moet hij wachten tot ik hem het geld breng. Een paar dagen later denk ik hem volkomen te hebben gerehabiliteerd!

— Ik ben benieuwd hoe je dat denkt te doen! riep Charles vol bewondering uit.

— Dat zal voor een deel van de omstandigheden, maar voor het grootste gedeelte van ons eigen stoutmoedigheid en schrandereheid afhangen!

— Heb je reeds een plan verzonnen om Dunmore te bevrijden?

— Ja, Charles! Voor zoover ik weet is hij ondervraagd door den rechter-commissaris in het gebouw van Scotland Yard. Daar het zoo goed als uitgesloten is, dat deze magistraat genoeg heeft genomen met Dunmore's verklaring, zoo staat het voor mij vast, dat men den jongen uitvinder in arrest heeft genomen en naar de dichtstbijzijnde gevangenis heeft gebracht!

— Maar dat moet je zeker weten!

— Dat spreekt van zelf! Daarom zal ik er ook naar vragen!

— En hoe denk je dat te doen?

— Dat zal ik je zeggen! Je weet zeker wel, dat het sedert eenigen tijd gewoonte is alle arrestanten dadelijk na hun opneming in de gevangenis te laten fotografeeren.

— Ja, dat is mij bekend!

— Welnu, ik zal mij uitgeven voor een fotograaf van Scotland Yard, die een opdracht heeft de pas binnengebrachte gevangenen ten behoeve van het misdadigersalbum te fotografeeren!

— Maar men zal je nooit toelaten!

— Toch wel! Als wij in uniform zijn, zal men het ons niet weigeren!

— Maar men zal je naar een machtiging vragen!

— Is het anders niet? vroeg Raffles.

Hij stond op, trad op zijn schrijftafel toe en opende een geheim vak, waaruit hij eenige blanco formulieren nam, die hij aan Charles overhandigde.

— Wat zeg je daarvan? vroeg hij glimlachend.

Charles slaakte een kreet van verbazing.

— Dat zijn echte politie-formulieren! riep hij uit. Alleen behoeven zij nog slechts ingevuld te worden!

— Nu, dat ze geheel echt zijn, zou ik niet gaarne beweren! hernam Raffles zachtjes. Ik heb ze namelijk zelf vervaardigd in onze kleine, geheime drukkerij naast het onderaardsche laboratorium in het park. Het model daartoe had ik om het maar ineens te zeggen, gestolen! Het bevindt zich onder die formulieren! Kun je het vinden?

Charles begon te zoeken, maar spoedig moest hij de poging opgeven.

Zoozeer geleken alle formulieren op elkander.

— Je gelooft dus wel, dat wij met behulp van een dier formulieren binnenkomen? ging Raffles door.

— Dat is te zeggen — zij moeten nog behoorlijk ingevuld worden!

— Wacht dan maar even! riep Raffles uit. Ook daarvoor zullen wij zorgen!

Hij nam een brief uit het brievenmandje, dien eenigen tijd geleden door Baxter aan Lord William Aberdeen was gericht in verband met een openbaar liefdadigheidsfeest.

Raffles zette zich voor zijn schrijftafel, nam een pen ter hand en vulde hier en daar het formulier in, terwijl hij op waarlijk onverbeterlijke wijze het handschrift van den hoofdinspecteur nabootste.

Ook de handteekening van den Grooten man was onberispelijk.

Charles schudde vol verbazing het hoofd toen hij het ingevulde formulier doorliep en zeide toen:

— Het is onverbeterlijk!

— Het is in ieder geval voldoende! hernam Raffles. Ik zou voor geen geld ter wereld een handteekening of een handschrift willen namaken, om daardoor in het bezit van geld te komen, want dat vind ik een zeer onsympathieke bedriegerij! Maar in dit geval is het geheel iets anders! Wij moeten nu een geheel onschuldig man bevrijden.

— Maar zou de waarheid toch niet spoedig aan het licht komen? vroeg Charles aarzelend.

— Reken daar vooral niet op. Het zou misschien maanden geduurd hebben, alvorens de onschuld van Dunmore ware vastgesteld. Neen, hij moet nog heden op vrije voeten!

— Nu, ik hoop dat het je gelukken mag, Edward, maar het ontgaat mij nog steeds, hoe je hem uit de gevangenis denkt weg te krijgen.

— Laat dat maar aan mij over, beste jongen! hernam Raffles glimlachend. Je zult zien dat alles goed afloopt. En kom nu mee, wij moeten ons verkleeden. Het is reeds laat

en over eenigen tijd zou het licht te slecht zijn om daarbij te fotografeeren!

De beide vrienden begaven zich naar hun slaapkamer, veranderden hun gelaat en trokken een uniform van brigadier van politie aan.

Daarop stak Raffles de formulieren bij zich, haalde zijn tasch met het fotografie-toestel en een driepoot voor den dag en riep toen:

— Ben je gereed, Charles?

— Ja, ik ben tot je dienst!

— Vooruit dan maar!

De beide vrienden verlieten de villa weder door de deur in den kleinen tuinmuur.

Alvorens deze door te gaan, overtuigden zij zich, dat de weg vrij was.

Zoodra zij de Cromwellstreet bereikt hadden, riepen zij een huur-auto aan en lieten zich naar de gevangenis van Scotland Yard brengen.

Zonder een oogenblik te aarzelen bood Raffles het formulier aan den portier aan, die er slechts even een blik op wierp en daarop de zware met ijzer beslagen eikenhouten deur opende.

Raffles en Charles bevonden zich nu op een ruime binnenplaats, aan drie zijden omringd door een groot aantal luchthokken, waarin de veroordeelden iederen dag eenige uren op en neer moesten loopen.

Zij staken de binnenplaats over en troffen nu opnieuw een portier aan, die hen bij den directeur aandiende.

Deze wierp een vluchtigen blik op de formulieren, schoof ze in een standaard en vulde een kaart in, welke hij den gewaanden brigadier ter hand stelde.

— Daarmede kunt gij u naar den chef-cipier begeven. Hij zal u dan den weg wel wijzen, Ik zie uw gelaat thans voor het eerst, brigadier!

— Dat is wel mogelijk, mijnheer de directeur! antwoordde Raffles beleefd, terwijl hij salueerde. Ik en mijn helper zijn pas zeer kort in dienst bij Scotland Yard, althans als fotograaf.

— Nu, ga dan maar aan het werk!

De directeur maakte een gebaar, waaruit de beide bezoekers konden opmaken, dat zij mochten vertrekken.

Zij verlieten het vertrek van den directeur en begaven zich aanstonds naar het kleine bureau van den chef-cipier, hetwelk dicht bij den hoofdingang van de binnenplaats gelegen was.

Raffles overhandigde dezen beambte zijn legitimatiekaart.

De chef-cipier bestudeerde haar zorgvuldig en zeide toen, terwijl hij zijn scherpe oogen op Raffles vestigde:

— Gij moet dus de drie laatst aangekomen mannen fotografeeren?

— Zoo is het, mijnheer!

— Wees dan zoo goed mij naar het vertrek te volgen, dat daar steeds voor bestemd is.

De cipier ging de beide mannen voor naar een kleine zaal, aan denzelfden gang gelegen, waaraan zijn eigen loge grensde.

Raffles begon zijn toestel te ontpakken en op den driepoot te bevestigen, waarbij Charles hem ijverig hielp.

Nauwelijks waren zij hiermede gereed of de chef-cipier geleidde den eersten gevangene binnen, een kerel met een buitengewoon ongunstig uiterlijk, diens blik alleen deed Charles een rilling over den rug gaan.

De man liet zich niet zonder moeite bewegen voor het scherm op den stoel plaats te nemen, waarop Raffles hem eerst van terzijde en vervolgens van voren fotografeerde.

Terwijl dit geschiedde ging de chef-cipier den tweeden gevangene halen.

Ook hij werd gefotografeerd en ten slotte werd Leopold Dunmore binnengebracht.

Hij was zeer bleek en zijn oogen schenen in zijn hoofd te branden.

Hij keek den gewaanden fotograaf strak aan en vroeg op doffen toon:

— Is dat volstrekt noodig, man?

— Het spijt mij, mijnheer, maar het gaat niet anders! antwoordde Raffles beleefd, terwijl hij Dunmore een zonderlingen blik toewierp. Wees zoo goed op dien stoel te gaan zitten.

Terwijl Raffles bezig was met fotografeeren, kwam er een cipier binnen, die zijn chef zacht eenige woorden influisterde.

— Ik word aan de telefoon geroepen, mannen! riep de chef-cipier. Ik ben aanstonds weer bij u.

— Laat u door ons niet weerhouden, chef! zeide Raffles op wonderlijken toon. Wij zullen wel op dat heerschap passen.

De chef-cipier verliet het vertrek.

Nauwelijks was de deur achter hem dicht gevallen of Raffles trad snel op Leopold Dunmore toe, greep zijn hand en zeide op zachten toon:

— Wij zijn vrienden! Wij zijn niet degenen, voor wie gij ons aanziet. Wij komen u redden! Volg ons slechts zonder eenigen tegenstand te bieden en gij zult over een uur in vrijheid zijn.

Charles had verbaasd naar deze woorden geluisterd, want hij kon zich nog in de verste verte niet voorstellen wat zijn vriend van plan was.

Wat Leopold Dunmore betreft, deze was zoo verbaasd, dat hij geen woord wist te zeggen!

Voor hij zichzelf weer volkomen meester was geworden, trad de chef-cipier weder binnen.

— No. 408, mijnheer Baxter moet jou hebben! Hij zegt dat de brigadier je zal overbrengen! Je wordt ondervraagd!

De oogen van den jongen man begonnen zoo fel te schitteren, dat hij dadelijk de oogleden neersloeg, ten einde niet te verraden, hetgeen er in hem omging.

— Kan men mij niet met rust laten! bromde hij. Ik heb alles gezegd, wat ik te zeggen had. Wat wil mijnheer Baxter nog meer van mij weten?

— Dat zal hij je zelf wel zeggen, man! antwoordde de chef-cipier op schamperen toon. Zijt gij gereed met photografeeren, brigadier? zoo wendde hij zich tot Raffles.

— Het is klaar, mijnheer! antwoordde Raffles, terwijl hij het toestel weder samenvouwde en in de linnen tasch wegborg.

— Gij zorgt dus dat deze nieuwelings veilig en wel wordt overgebracht?

— Natuurlijk! Het is op nauwelijks twintig passen afstands! Maar voor de veiligheid zal ik onzen vriend maar boeien! zeide hij.

Hij haalde een paar boeien uit zijn zak, die het volgende oogenblik om de polsen van den jongen ingenieur waren geklemd.

Raffles nam den kleinen ketting, die aan de boeien bevestigd was, in de rechterhand en beval Charles:

— Neem de tasch en den driepoot en vooruit!

De drie mannen vertrokken, terwijl de cipier tot aan de groote poort mede ging, om aan den portier te zeggen dat hij de gevangenisdeur moest openen.

Een paar seconden later stonden de drie mannen op straat.

De deur viel weder achter hen dicht.

Vlak voor de gevangenispoort stond een groote auto te wachten.

De motor trilde.

Op den bok zat een chauffeur met een zwaren zwarten baard.

Raffles trok het portier open, duwde den gevangene naar binnen en nam naast hem plaats.

Charles sprong vliegensvlug op zijn beurt in de auto en nog had hij het portier niet

achter zich dicht getrokken, of reeds zette de wagen zich met buitengewone snelheid in beweging.

Een flauw lachje speelde om de dunne lippen van den Grooten Onbekende.

— Je ziet wel, beste Charles, dat het minder moeilijk is, dan het schijnt.

— Dat mag nu achteraf wel schijnen! antwoordde Charles, maar intusschen was het toch een waagstuk!

— Ik erken dat het eenigszins gedurfd was, maar de stoutmoedigen bezitten de wereld, zegt het spreekwoord.

— Wie was de man die telefoneerde?

Raffles wierp Charles een snellen bestraffen-blik toe en trapte hem even op de teenen.

— Een goede kennis van ons! zeide hij droog.

Charles had dadelijk begrepen, dat niemand anders dan Henderson bedoeld kon zijn!

De brave chauffeur was zeker door zijn meester in het geheim genomen.

Intusschen had Raffles de boeien van den jongen Dunmore losgemaakt en in zijn zak laten glijden.

Dunmore had geen oog van zijn bevrijder afgewend en vroeg nu met bevende stem:

— Wie zijt gij, mijnheer, die mij aldus komt ontrukken aan de klauwen der justitie?

— Wat komt mijn naam er op aan, mijnheer? vroeg Raffles kalm. Laat het u voldoende zijn, dat ik belang in u stel — en dat een zekere bankier Samuel Silverstone niet tot mijn vrienden behoort.

— Gij weet dus . . . ?

— Ik weet alles —, of althans zeer veel, mijnheer Dunmore! Ik weet dat gij op een schandelijke wijze bestolen zijt voor een zeer groot kapitaal, dat men op lafhartige wijze misbruik heeft gemaakt van uw vertrouwen en ik heb mij nu eenmaal in het hoofd gezet om het onrecht dat u is aangedaan, weder goed te maken. Dat sluit tevens in, dat de man die het u aandeed, er niet zonder kleurscheuren zal afkomen. Dat is echter mijn zaak, waarin gij geen belang zult stellen!

Dunmore had met stijgende verbazing naar deze woorden geluisterd.

Het was hem geheel onverklaarbaar, hoe een vreemdeling er toe kon komen de vriendenhand naar hem uit te strekken en hem op te trekken uit den poel van ellende, waarin hij door toedoen van Samuel Silverstone geraakt was.

Onwillekeurig zocht hij de hand van den Grooten Onbekende.

— Gij verbiedt mij, naar het schijnt, om

naar uw naam te vragen, mijnheer! Het zij zoo! Ik wil dien wensch eerbiedigen. Maar gij kunt mij toch niet beletten u mijn innige dankbaarheid te betuigen. Wat zal mijn lieve vrouw, wat zullen mijn kinderen verheugd zijn. O, die Silverstone! Ik kan hem nog vergeven, dat hij mij bestolen heeft, maar dat hij mijn lieve Mary heeft doen lijden — daarvoor zal hij boeten!

— Dat zal hij, mijnheer Dunmore! antwoordde Raffles kalm. Ik verzeker u dat hij zijn straf niet zal ontgaan.

— Mag ik vragen waarheen gij mij brengt mijnheer? vroeg Dunmore, terwijl een verlangende blik in zijn oogen verscheen.

— Kunt gij het niet raden? vroeg Raffles glimlachend.

Nu greep Leopold Dunmore onstuimig de hand van den man die naast hem gezeten was en drukte die met kracht!

— Gij brengt mij naar mijn lieve vrouw! O, hoe zal ik u daarvoor danken!

Raffles maakte een afwerend gebaar met de hand en keek met opzet strak door het portierraam naar buiten.

Wat Charles betreft — hij gevoelde zijn oogen vochtig worden bij het aanschouwen van het ingevallen gelaat van den jongen uitvinder en bij het hooren van den klank van diens stem.

Binnen een half uur hield de auto, die in zeer snelle vaart gereden had, voor het huis in de Beanstreet stil.

— Nu heb ik u maar één ding te zeggen, mijn waarde heer Dunmore! beval Raffles glimlachend, hoewel zijn toon ernstig was, en dat is, dat gij u niet laat verleiden het blijde wederzien al te zeer te rekken! Het zal u evenzeer duidelijk zijn als mij, dat men het bedrog aanstonds zal bemerken en dat de auto met de politie-agenten over een half uur opnieuw voor uw deur kan staan. Zeg dus uw vrouw, dat zij onmiddellijk het noodige bijeen pakt en aanstonds met de kinderen u in deze auto volgt. Beloofst gij mij, dat gij u naar mijn aanwijzingen zult gedragen?

— Ik beloof het u! antwoordde Leopold Dunmore zonder eenige aarzeling.

Ook hij onderging den raadselachtigen, onweerstaanbaren invloed die er van den Grooten Onbekende uitging.

Hij verliet de auto en snelde de trappen op naar zijn woning.

Raffles en Charles wachtten zwijgend en stelden zich het tafereeltje voor, dat zich nu op eenige tientallen meters van hen vandaan afspeelde.

Charles had de hand van zijn vriend ge-

grepen en drukte die zwijgend.

— Alweer een man, die het licht, leven en eer, roem en geluk aan jou te danken heeft, beste Edward!

— Nog niet, Charles! antwoordde Raffles ernstig. Het gevaar is nog niet geweken, ik zal niet gerust zijn voor hij uit de voeten is.

Bijna een kwartier bleef Dunmore weg. Toen hij met zijn vrouw en zijn kinderen terugkeerde, had zijn gelaat reeds een geheel andere uitdrukking gekregen.

Zijn oogen schitterden en zijn wangen vertoonden een lichten blos.

Er was in de groote auto ruimte in overvloed, om ook mevrouw Dunmore en de beide kleintjes op te nemen en zoodra zij waren ingestegen, zette de auto zich weder in beweging.

Mary Dunmore had Raffles een zwijgenden, maar dankbaren blik toegeworpen.

Zij begreep nu ook, dat deze zonderlinge man, die zich pas zoo kort geleden in de gedaante van een ouden huisknecht aan haar had voorgedaan, over een wonderbaarlijke macht moest beschikken.

Zonder zich te verzetten, liet het echtpaar zich door hem leiden.

De auto hield pas stil aan de uiterste noordelijke grens van Londen.

Daar steeg Raffles uit, gevolgd door Charles en wendde zich tot Leopold Dunmore.

— Luister nu goed naar wat ik u ga zeggen, Leopold Dunmore! Mijn chauffeur heeft instructie u naar een van mijn landgoederen op ongeveer twee uur rijden van de hoofdstad te brengen. Gij zult daar een geheel gemeubelde villa vinden, waarin mevrouw ook alles zal aantreffen wat zij zal noodig hebben. Mijn chauffeur zal u bedienen! Het is voor u van groot belang, dat gij u zoo weinig mogelijk vertoont, hetgeen u te gemakkelijker zal vallen, daar het landgoed zeer afgelegen ligt, op eenigen afstand van een zeer klein dorp. Eén ding vraag ik u! Gij moet mij beloven, dat gij niet de minste poging zult doen door uitvraging van mijn chauffeur, of van de dorpsbewoners, achter mijn ware identiteit te komen! Ik moet er aan toevoegen, dat u dit toch weinig zou baten, daar mijn chauffeur een man is die zich liever in stukken zou laten hakken, dan het geheim van zijn meester te verraden, én voorts dat ik deze bezitting pas enkele dagen geleden door een strooman voor mij heb laten koopen.

— Wij beloven het u, mijnheer! antwoordde Mary Dunmore eenvoudig, terwijl zij den Grooten Onbekende haar kleine hand toestak.

— Wij beloven het u, mijnheer! antwoordde Leopold Dunmore.

— Ik denk dat gij daar niet langer dan een vollen dag zult behoeven te blijven. Wacht mijn komst af en ik verzeker u, dat gij u dit kleine ongerief niet zult beklagen! Tot ziens,

mevrouw! Tot ziens, mijnheer Dunmore!

Raffles schudde het echtpaar krachtig de hand, streelde de beide kinderen vriendelijk over het haar en was het volgende oogenblik met Charles die terzijde was blijven staan, in de vallende schemering verdwenen.

Wilt U een fijne onschadelijke Cigaret?
Rookt dan de DUBEC Cigaretten.

HOOFDSTUK V.

HET MINNEBRIEFJE.

Omstreeks een half uur nadat Leopold Dunmore door den gewaanden politiebeambte was weggevoerd, liep Baxter met driftige passen in zijn kantoor heen en weer.

Sullivan had aan zijn bureau plaats genomen.

— Er is dus nog niets naders bekend, Sullivan? vroeg Baxter eindelijk, terwijl hij met de handen in de zakken voor den jongen inspecteur bleef stilstaan.

— Nog niets, mijnheer Baxter. Dunmore houdt zijn onschuld staande en zegt dat hij van een bedreiging niets afweet.

— Dan zal ik toch eens zien, of hij tegenover mij ook zoo stilzwijgend is, riep Baxter woedend uit.

Sullivan haalde de schouders op.

— Gij kunt het natuurlijk probeeren, mijnheer Baxter, maar ik vrees, dat het u weinig zal baten!

Baxter nam de telefoon ter hand en stelde zich in verbinding met de gevangenis.

Geen tien seconden later liet hij het toestel met een kreet van woede weder vallen.

— Wat is er aan de hand, mijnheer Baxter? riep Sullivan verschrikt uit. Wat ziet gij bleek!

— Geen wonder! schreeuwde Baxter, terwijl hij zijn zakdoek te voorschijn haalde en er driftig zijn voorhoofd mede afwreef. Weet gij wat daar zooeven gebeurd moet zijn?

— Nu? vroeg Sullivan op ongeduldigen toon, daar hij de breedsprakigheid van zijn chef maar al te goed kende.

— Dunmore is ontvlucht!

— Wat zegt gij daar? Hoe is dat mogelijk?

— Dat vraag ik mij zelf ook af! Op klaarlichten dag heeft men hem als het ware onder

de oogen van den chef-cipier geschaakt! Ik vraag den directeur Dunmore bij mij te zenden en hij antwoordt mij, dat de kerel immers reeds bij mij moet zijn, daar ik zooeven zelf getelefoneerd heb!

— Dat is sterk! mompelde Sullivan. Daar moet die driedubbel vermaledijde Raffles de hand in hebben gehad! Zal die man dan altijd mijn weg kruisen?

Daarop wendde hij zich tot Baxter en zeide, terwijl hij zijn best deed zijn kalmte te bewaren:

— De chef-cipier heeft dus Dunmore volgens zijn zeggen op telefonisch verzoek naar u toegezonden?

— Ja, Sullivan!

— En hoelang moet dat geleden zijn?

— Ongeveer een half uur!

— Meldt hij u geen andere bijzonderheden?

— Ja, er zijn omstreeks een uur geleden een paar fotografen gekomen in de uniform van brigadier, die verklaarden een opdracht te hebben de pas aangekomen gevangenen te fotografeeren.

— Maar dan moesten ze toch een machtiging toonen? riep Sullivan op wanhopigen toon uit.

— Die hebben ze getoond, mijn waarde Sullivan! riep Baxter jammerend uit. Alle papieren waren zoo goed in orde, als die van u en van mij!

Bij die woorden vergat Sullivan den eerbied dien hij aan zijn chef verschuldigd was en sloeg zóó hard met de vuist op de schrijftafel, dat het meubelstuk er van kraakte.

— Daar moet de duivel de hand in hebben! riep hij uit. Of liever gezegd — het is het werk van dien duivelschen Raffles!

— Zoudt gij denken, Sullivan? Maar hoe

dan ook, wij moeten hem terug hebben. Wij moeten hem tot iederen prijs terug hebben.

Sullivan wierp den hoofdinspecteur van Scotland Yard een spottenden blik toe.

— Dat ben ik volmaakt met u eens, mijnheer Baxter! zeide hij. Het is maar de vraag hoe wij dat moeten doen, want wie zich eenmaal in de handen van John Raffles bevindt, hetzij als vriend, hetzij als vijand, dien krijgt men er niet zoo spoedig weder uit!

Baxter woelde zich met de beide handen in zijn spaarzame haren en hief ze toen in de hoogte, als om den hemel tot getuige te roepen, dat hij geen schuld droeg aan dit ongeluk.

Toen liep hij weder naar de telefoon, belde Samuel Silverstone op en stelde den bankier met de ontvluchting van den uitvinder in kennis.

Sullivan had tamelijk onverschillig toege-
luisterd.

— Wat zeide mijnheer Silverstone? vroeg hij, nadat Baxter het toestel weder op den haak had gehangen.

— Hij zeide niet veel, mijn waarde Sullivan! Hij uitte een geweldigen vloek en dat was alles!

Inderdaad, een zware vloek was het eenige geweest, waarmede Samuel Silverstone de mededeeling van den hoofdinspecteur in ontvangst had genomen.

Met een woedend gebaar hing hij het toestel weder op en begon zijn kantoor op en nader te loopen.

Zijn procuratiehouder volgde zijn bewegingen met een verbaasden blik.

— Mag ik je vragen, Silverstone, wat je zoodanig overstuur heeft gebracht? Je ziet zoo rood als een gekookte kreeft.

— Leopold Dunmore is ontvlucht! beet Silverstone zijn procuratiehouder toe. Ik geloof wel dat dit reden is om zoo rood te zien als een gekookte kreeft!

Met die woorden liep hij driftig het vertrek uit, om zijn hart bij zijn vrouw uit te storten.

Hij liep de twee trappen op die naar haar boudoir leidden en trad binnen, daar hij geen antwoord kreeg.

Het fraai gemeubelde vertrek, waar zijn vrouw zoo gaarne placht te vertoeven, was verlaten.

Samuel Silverstone bleef midden in het vertrek stilstaan en wilde zich met een paar in zich zelf gebromde woorden weder verwijderen, toen zijn oog plotseling op de kleine, prachtige gebeeldhouwde schrijftafel van zijn vrouw viel, die dicht bij het raam stond.

Het volle licht viel op het fraaie meubel. De laden waren blijkbaar alle gesloten, maar op een daarvan stak een fijn verguld sleuteltje.

Blijkbaar had de vrouw des huizes het in de haast vergeten om te draaien en in haar zak te steken.

Als door een magneet aangetrokken sloop de bankier langzaam naar het bureau toe.

Eindelijk stond hij er vlak voor.

Hij wierp een blik om zich heen en spitste de ooren.

Er deed zich echter niets in de nabijheid hooren.

Deze geheele verdieping scheen wel uitgestorven te zijn.

Samuel Silverstone scheen een oogenblik in beraad te staan.

Toen opende hij een tusschendeur, die op het slaapvertrek van zijn vrouw uitkwam, en overtuigde zich dat ook dit geheel verlaten was, evenals een kleine ontvangstsalon aan de andere zijde van de gang.

Samuel Silverstone keerde weder naar de schrijftafel van zijn vrouw terug.

Zijn gelaat was nu zeer bleek en zijn lippen trilden.

Hij stak een sidderende hand naar het sleuteltje uit en trok deze aanstonds weder terug.

Toen scheen hij een vast besluit te nemen.

Met een enkele beweging draaide hij het sleuteltje om en trok de lade naar zich toe.

Zij bevatte slechts een fraai bewerkten waaier en een pakje brieven.

Een schok voer door het lichaam van den bankier.

Hij wist dat deze prachtige waaier een geschenk was van Graaf Alex Cunningham, dien hij Lucy Silverstone ter gelegenheid van een verloren philipine had geschonken.

Het pakje brieven was met een rose lint dichtgebonden.

Een brief echter lag los bovenop het stapeltje.

Over de lippen van den bankier kwam een sissende klank.

Hij strekte de hand naar het pakje brieven uit en wilde het lint ruw lostrekken.

Toen bedacht hij zich en nam slechts den lossen brief uit de lade.

Hij bekeek het dagstempel op den omslag.

De brief was eenige dagen te voren verzonden.

Silverstone bedacht zich nog even — zijn voorhoofd was met kleine, fijne zweetdropeltjes overdekt.

Toen trok hij den brief uit de enveloppe en

begon te lezen.

En naarmate hij las sperden zijn oogen zich verder open en begonnen zijn handen sterker te trillen.

De letters van den noodlottigen brief, naar welks handteekening hij niet eens behoefde te zien, om te weten dat hij door Graaf Alex verzonden was, dansten voor zijn oogen.

Nadat hij de eerste bladzijde beëindigd had, stiet hij een gebrul uit als van een gewonden buffel.

Hij balde de rechterhand tot een vuist en liet die met geweld op het sierlijke schrijftafeltje nederdalen, zoodat een kleine vaas bloemen die er op stond omkantelde en op den vloer in scherven viel.

Maar daarop lette Samuel Silverstone zelfs niet.

Hij wischte zijn voorhoofd en begon met koortsachtige haast de tweede bladzijde te lezen.

Maar nauwelijks was hij daarmede begonnen of hij hield op en luisterde met inspanning.

Onder aan de trap lieten zich lichte voetstappen hooren, die tamelijk snel naderden.

Toen hoorde hij de stem van zijn vrouw, afgewisseld met die van een harer vriendinnen die hij wel kende.

Bliksemsnel stak Silverstone den brief weder in de enveloppe en legde hem weder op zijn plaats.

Hij schoof de lade snel dicht, draaide het sleuteltje om en ijde naar het raam.

Hij verborg zich in de vensternis achter een van de zware gordijnen en bleef zoo stil staan.

De voetstappen van de beide dames kwamen steeds nader en hadden nu het portaal bereikt.

Silverstone hoorde een dof geruisch in zijn hersens.

Het was hem alsof hij een rooden nevel voor zijn oogen heen en weder zag komen.

En hij achtte het een groot geluk voor zijn vrouw, dat zij door een vriendin vergezeld was.

Hij hoorde hoe de voetstappen de deur van het boudoir voorbijgingen en zich naar den kleinen ontvangsalon verwijderden.

Er werd een deur geopend en daarna weder gesloten en toen werd het weder stil.

Silverstone verliet snel zijn schuilplaats.

Hij ijde naar de deur, opende die zoo gauw hij kon, sloot haar weder achter zich en stak snel de gang over.

Hij liep vlug de trap af, zorg dragende zoo weinig mogelijk leven te maken en begaf zich

weder naar zijn privé-kantoor.

Zijn procuratiehouder keek hem vol verbazing en met eenige ongerustheid aan.

Het gelaat van den bankier was onherkenbaar vertrokken en van een vale kleur, terwijl zijn oogen gloeiden als die van een tijger.

Silverstone nam weder voor zijn lessenaar plaats en begon de zoeven gebrachte post na te zien.

Een voor een maakte hij de brieven open.

Toen bleef hij plotseling als uit steen gehouwen zitten, met een brief in de onbeweeglijk opgeheven rechterhand.

De procuratiehouder keek den bankier angstig aan.

— Wat is er, Silverstone ? vroeg hij, terwijl hij opstond en op den bankier toetrad.

De rechterhand met den brief erin ging een weinig omhoog, zoodat de procuratiehouder er een blik op kon werpen.

— Wel, schrik je daar zoo van ? vroeg hij verbaasd. Wat is er voor bijzonders aan dien brief ?

Silverstone stond op, wierp zijn procuratiehouder een zwijgenden, minachtenden blik toe, haalde de schouders op en verliet met haastige schreden het vertrek weder.

Hij liep naar zijn rookkamer, die zich aan het andere eind van den gang bevond, liet zich in een fauteuil vallen, haalde den brief uit zijn zak en bekeek de enveloppe.

Het adres was met een schrijfmachine geschreven, en in den rechterbovenhoek bevond zich een hoofdletter R., eveneens in machineschrift !

Het was geen wonder dat de procuratiehouder deze enkele letter niet eens had opgemerkt en toch meende Silverstone dat iedereen onmiddellijk het noodlottige teken moest herkennen.

Hij scheurde den brief haastig open en las de volgende woorden :

„Ik herhaal het u reeds gegeven bevel. Hedennacht om klokslag twaalf uur, moeten er vijf duizend pond in contanten aan den voet van den zonnwijzer in uw tuin liggen. Vrees voor de gevolgen, indien gij dit bevel in den wind slaat !

John Raffles.”

De bankier liet den brief uit zijn handen vallen en mompelde :

— Alweder !

Toen sprong hij op en begon zenuwachtig het vertrek op en neder te loopen.

— En toch zullen wij eens zien wie de sterkste is, mijnheer Dunmore. Gij zijt op vrije voeten, door een mij onbekende macht,

misschien wel met behulp van dien vervloekten Raffles zelf. En nu denkt gij zeker dat ik voor u buigen moet, is 't niet zoo?

Silverstone stiet een verachtelijk lachje uit en vervolgde:

— Ik zal er nu eens niet de politie inhalen! Ik zal mijn eigen rechter zijn! Gij waagt het op mijn grond door te dringen? Welnu, dan zal ik u neerschieten als een hond!

Silverstone snelde naar een kleine kast van fraai gesneden notenhout, opende haar en nam er een klein lederen kistje uit, dat hij voor zich op tafel nederzette.

Hij sloeg den deksel op en nam er een groote browning pistool uit, die hij zorgvuldig laadde en in zijn zak liet glijden.

Hij stond even stil, met beide handen op het tafelblad steunend, terwijl er een valsch lachje om zijn lippen speelde.

— En wat u betreft graaf Alex Cunningham — een revolverkogel zou voor u te goed zijn! Voor u heb ik iets anders in petto! Gij weet het niet, dat Samuel Silverstone een aantal mooie nieuwe wisseltjes van je in bezit heeft, geprotesteerde wissels, ter waarde van een kwart millioentje, graaf! Ja, ja, zoo gaat het als men een weinig te lichtzinnig leeft, mijn waarde Graaf! Zoo gaat het als Samuel Silverstone achterdocht koestert en vat op u wil hebben!

De bankier wreef de vette handen over elkaar en grinnikte zachtjes voor zich heen.

— Eerst het bankroet, de schande en de armoede, graafje. En dan moogt ge u zelf den kogel geven!

Hij zette het pistolenkistje weder in de kast en sloot deze.

Daarop verliet hij het vertrek en beklom de trap, die naar de tweede verdieping voerde.

Op het portaal kwam hij Lucy tegen, die juist haar vriendin uitgeleide wilde doen.

De beide vrouwen traden uit het boudoir.

Lucy was buitengewoon bleek en keek haar man met groote, starende oogen aan.

Maar Silverstone kon zeer goed huichelen als hij het er op gezet had.

Hij gaf zijn gelaat een zoetsappige uitdrukking, maakte een buiging voor de vriendin zijner vrouw en uitte eenige banale woorden van afscheid.

De vriendin schoof hem voorbij, zonder heel veel notitie van hem te nemen, knikte hem vluchtig toe en begon de trap af te dalen.

Samuel Silverstone wilde haar volgen, toen Lucy hem bij de mouw greep en op zachten, bevelenden toon vroeg:

— Zijt gij wellicht in mijn boudoir ge-

weest, Samuel?

— Ik? vroeg de bankier met geveinsde verwondering. Wat zou ik in 's hemelsnaam in je boudoir moeten uitvoeren!

— Ik meende het omdat....

— Welnu?

— Er is een fraaie Sevresvaas van mijn bureautje gevallen en ik kan mij niet begrijpen hoe dat gebeurd kan zijn!

— Wel daar ligt zooveel verwonderlijks niet in! zeide Silverstone, terwijl hij aandachtig zijn nagels bekeek, om den vlammen gloed in zijn oogen niet te verraden. Een van de honden kan die vaas er wel hebben afgeworpen.

— Hoe zou die dan binnengekomen moeten zijn? De deur was dicht!

— De tocht wellicht?

— Het is bladstil en de ramen waren gesloten!

— Je kamenier?

— Ik heb het mijn kamenier gevraagd en deze verzekerde mij, dat zij geen voet in het boudoir heeft gehad nadat wij er samen zijn uitgegaan.

— Dat kan zij wel gezegd hebben!

— Neen Silverstone — zoo iets doet Cecile niet! Ik zou het onmiddellijk aan haar gezien hebben, als zij inderdaad de vaas had gebroken.

De bankier haalde eenigszins ongeduldig de schouders op.

— Dan heb je zelf de vaas misschien zoover naar den rand geschoven, dat zij er door het dreunen van de omnibussen is afgekanteld! zeide hij. En als je ook die verklaring niet aanneemt — dan moet je maar gelooven dat er bovennatuurlijke machten in het spel zijn.

De beide echtgenooten stonden nu vlak voor elkaar.

Lucy, bijna een hoofd grooter dan haar man, keek op hem neer met een besluiteloozen blik in haar mooie oogen, terwijl zij de slanke vingers zenuwachtig over elkaar streek.

Silverstone had de handen in de zakken gestoken en keek onverschillig voor zich uit.

Wel een halve minuut lang spraken geen van beiden een woord.

Toen ging Lucy haar echtgenoot snel voorbij en ijelde de trap af.

Silverstone volgde haar langzaam.

Hij begaf zich weder naar zijn privé-kantoor, dat dicht bij de vestibule was gelegen.

Een half uur bleef hij bij de deur, die hij half had geopend, op wacht zitten met het geduld van een kat, die een muizenval

bewaakt.

Toen stond hij plotseling op en trad op een van de bedienden toe, die juist het huis wilde verlaten.

Silverstone greep den man bij den arm en fluisterde hem op bevelenden toon toe:

— Het briefje dat je moet wegbrengen!

De verbouwereerde bediende stak de hand in den zak en voor hij zelf goed wist wat hij deed, had hij het den bankier overhandigd.

Deze haalde een goudstuk uit zijn zak, drukte het den man in de hand en zeide:

— Ga nu maar de deur uit en blijf eenige uren weg.

De bediende gehoorzaamde gedwee.

Hij had al te veel geraden en gezien van de toestanden in dit huis om zich veel te bekommeren over de handelingen van het echtpaar.

Van tijd tot tijd streek hij een goede fooi op en dat was hem voldoende.

Het liefst was hij zoowel met mevrouw als met mijnheer goedvoets.

Silverstone, die het briefje in zijn zak had laten glijden, wachtte tot de bediende het huis verlaten had, snelde toen naar den rooksalon en sloot de deur.

Hij haalde den brief uit zijn zak, rukte de enveloppe stuk en verslond de weinige woorden die het briefje bevatten en die aldus luidden:

Mijn lieveling!

Kom niet! Er dreigt gevaar! Ik zal je opheldering geven op het bal van den Lord Mayor.

Je ongeruste en liefhebbende Lucy.

Silverstone liet den brief weder in zijn zak glijden.

Weer liet hij hetzelfde grinnekende lachje hooren, toen hij de deur ontsloot en zich weder naar zijn kantoor begaf.

— Zeg eens, Hill! zoo wendde hij zich tot zijn procuratiehouder. Het is toch wel zeker dat wij voor een hoog bedrag aan wissels op Graaf Alex Cunningham in handen hebben?

— Dat hebben wij! antwoordde Hill eenigszins verbaasd over deze niet verwachte vraag. En ik zou je raden maar spoedig te trachten ze weer aan een ander te slijten, voor het te laat is! Want ik geloof niet, dat de handteekening van Graaf Alex veel meer dan een honderd pond waard is!

— Zou je denken? vroeg Silverstone, terwijl hij de wenkbrauwen fronste.

Een oogenblik was zijn eigenbelang en zijn schraapzucht in strijd met zijn haat en zijn jalousie.

Maar toen bedacht hij dat de bezittingen

van den Graaf in ieder geval wel zooveel zouden opbrengen, dat een groot gedeelte van de wissels daarmede zou kunnen worden voldaan.

— Hoeveel is het ongeveer? vroeg hij.

De procuratiehouder sloeg een groot register op en zocht eenigen tijd.

— Ruim zes en twintig duizend pond! zeide hij toen.

— Dat is veel! Dat is heel veel! riep Silverstone met glinsterende oogen uit. Dat kan hij onmogelijk betalen, nietwaar?

— Dat kan hij zeker niet! antwoordde Hill, hoe langer hoe meer verbaasd over den toon en het uiterlijk van den bankier.

— Hoeveel zouden zijn bezittingen zoo ongeveer waard zijn?

— Op het oogenblik zeker niet meer dan vijf en twintig duizend pond! Je moet rekenen, dat de koper op een mislukten oogst moet rekenen. Maar in Juli of Augustus zal het landgoed misschien wel het dubbele waard zijn.

Een uitdrukking van duivelsche vreugde gleed over het gelaat van Silverstone.

— Dan moet ik ook nu aan het werk! riep hij uit. Als wij dus de wissels op dit oogenblik opzeggen is Graaf Cunningham ongeveer tot den bedelstaf gebracht, nietwaar?

— Als je het zou doorzetten, natuurlijk! riep Hill uit. Maar dat ben je toch zeker niet voornemens. Denk om de risico. Het landgoed kan wel veel minder dan vijf en twintig duizend pond opbrengen.

— Ik dank je voor je raad! zeide Silverstone op ruwen toon, maar ik wensch er geen gebruik van te maken.

De procuratiehouder haalde de schouders op en antwoordde niet.

— Wanneer moet ik de wissels opzeggen?

— Laat eens zien! zeide Silverstone langzaam.

Toen riep hij plotseling uit:

— Weet je ook wanneer het groot bal van den Lord Mayor is, mijn waarde Hill?

— Welzeker! Dat is aanstaande Vrijdag!

— Over vier dagen dus? Mooi zoo! Welnu, ik sta er op dat Graaf Alex de mededeeling van de opzegging van de wissels tijdens dat bal ontvangt!

— Wat is dat voor een dwaasheid Silverstone? riep Hill verwonderd uit. Hoe weet je dat Graaf Alex dat bal zal bezoeken?

— Ik weet het! Laat je dat voldoende

zijn ! antwoordde Silverstone kortaf. Ik reken er op dat mijne bevelen worden ten uitvoer gebracht, Hill !

— Je moet het zelf weten ! hernam de procuratiehouder op kouden toon. Als je

naderhand maar niet zegt, dat ik het je niet heb ontraden. Je zult zien dat het een verliespost voor ons wordt !

— Dat valt nog te bezien ! zeide Silverstone op eigenaardigen toon.

HOOFDSTUK VI.

MIDDERNACHT.

Het was dienzelfden avond omstreeks elf uur.

Silverstone kwam van zijn Club terug, hij gaf zijn jas en hoed aan den bediende over die hem wachtte en zeide :

— Je kunt wel gaan slapen, John ! Is mevrouw thuis ?

— Ja mijnheer ! mevrouw heeft zich geloof ik al ter ruste begeven. De kamenier is tenminste ook reeds naar haar vertrek gegaan.

— Mooi zoo !

Silverstone ging zijn kantoor binnen, draaide den schakelaar van het electrische licht op en begon de laatst aangekomen brieven vluchtig in te zien.

Hij had ze bijna allen doorloopen, toen hij ten derde male een brief met het noodlottige teeken in den rechterbovenhoek in handen kreeg.

Hij opende hem driftig en las :

„Hedennacht om twaalf uur !”

— Ja, ja ! bromde Silverstone. Wees niet bang dat ik het vergeten zal ! Gij zult het ervaren wat het wil zeggen Samuel Silverstone te tarten.

De bankier begaf zich, na eenzaam een klein souper in de eetzaal te hebben gebruikt, naar zijn slaapkamer.

Hij verwisselde snel zijn avondtoilet tegen een gemakkelijk zittend huisgewaad.

De browning liet hij in een van de wijde zakken glijden.

Toen wierp hij een blik op de pendule.

Het sloeg juist half twaalf.

Silverstone trad op een klein bureau toe, nam een enveloppe uit een standaard, vouwde een oude krant op, wrong deze in de enveloppe en sloot ze.

Daarop sloop hij de trappen af, van het reeds geheel stille huis.

In de vestibule gekomen, sloeg hij een tamelijk breedend zijgang in, tot hij een deur bereikte, die naar het kleine park voerde, dat zich achter het huis uitstreckte.

In het midden van dat park bevond zich een kleine grasvlakte en daarop verhief zich

een steenen voetstuk van omstreeks een meter hoogte op welks bovenvlak een zonnewijzer was geplaatst.

In een straal van ruim vijftien meter bevond zich geen enkele hooge boom in de nabijheid van den zonnewijzer, teneinde zijn werk niet te belemmeren.

Van het kleine grasveld uit, strekte zich een vrij breed pad, aan weerszijden met hooge boomen beplant, tot aan een verguld tuinhek uit, uitkomende op de stille straat, die achter het park liep, en daarvan was gescheiden door een muur van omstreeks twee en een halve meter hoogte.

Silverstone opende behoedzaam de tuindeur en keek om zich heen.

Niets deed zich hooren dan in de verte het geruisch van de nachtelijke wereldstad.

Silverstone trachtte met zijn blik de duisternis van het park te doorboren, maar hij zag niets.

Toen liep hij snel naar den zonnewijzer toe en legde den brief, dien hij zooeven gemaakt had, op het bovenvlak van het granieten voetstuk.

Juist op dat oogenblik liet de naburige kerkklok een galmenden slag hooren.

Het was kwart voor twaalfen.

Silverstone liep weder terug.

Toevallig wierp hij een blik naar het venster van het slaapvertrek van zijn vrouw.

Een oogenblik meende hij het gordijn te zien bewegen en een flauwe lichtstraal daar doorheen te zien schijnen, maar dadelijk daarop meende hij dat hij zich vergist had.

Hij ging weder naar het huis terug en verschool zich achter een dikken boom, die hem geheel aan het gezicht onttrok en die zich op ongeveer vijf meters afstand van het graspark bevond.

Toen stak de bankier zijn hand in de zak, haalde de browning te voorschijn en vergewischte er zich van, dat het wapen schietvaardig was.

De zenuwen van den bankier waren tot het uiterste gespannen.

Ieder oogenblik meende hij een gedaante

over het flauw verlichte grasveld te zien sluipen, teneinde het geld te komen halen.

Plotseling bereikte het geluid van een autohoorn zijn oor.

Blijkbaar reed er een automobiel door de stille straat achter het park.

Toen hield het geluid van den motor plotseling op.

Een oogenblik werd het doodstil.

Toen was het Silverstone of hij zachte voetstappen over het grind van het pad hoorde.

Hij greep de kolf van zijn pistool met vaste hand beet en tuurde in de duisternis.

Midden op het pad kwam een man aanloopen.

Hij had zich in een langen mantel gehuld en een grooten flambard was over zijn hoofd getrokken.

Toen deze man naderbij kwam zag Silverstone tot zijn verbazing, dat hij een kleine ladder in de hand droeg.

De bankier wist dat deze ladder wel gebruikt werd door den tuinman om de bovenste takken van de boomen te kunnen snoeien, maar hij begreep volstrekt niet wat Dunmore voornemens was met die ladder uit te richten.

Langzaam naderde de man met de ladder.

Vlak voor het grasveld hield hij stil, legde de ladder neer en bracht twee vingers van de rechterhand aan den mond.

Het volgende oogenblik klonk het zoet gefluit van een nachtegaal door de stilte.

Even werd er niets gehoord.

Toen was het of er zachtjes een raam werd opengeschoven.

Silverstone begreep van dit alles niets.

De man had de ladder weder opgenomen en kwam nu met tamelijk snelle schreden het grasperk op.

Plotseling scheen hij den brief op den zonnewijzer te zien liggen.

Hij liet de ladder op het grasveld vallen en snelde op het vierkante stuk papier toe.

Het volgende oogenblik kraakte er een schot.

Tegelijkertijd werd uit de slaapkamer van Lucy Silverstone een snijdende gil gehoord.

De man bij den zonnewijzer viel met een doffen snik met het gelaat voorover in het vochtige gras.

Silverstone snelde op hem toe.

Maar terwijl hij dit deed, had hij het duidelijk gevoel, dat er een andere man met haastige schreden over het smalle tuinpad ijfde, naar den kant van het hek toe.

De bankier knielde bij den gevallen neder.

De gil van zijn vrouw had zijn zenuwen tot het uiterste geprikkeld.

Hij voelde zijn knieën onder zich knikken.

Hij wentelde den getroffene op den rug en legde de hand op diens borst.

Met een luiden kreet van afgrijzen trok hij die hand weder terug — zij voelde kleverig aan!

Silverstone boog zich over het gelaat van den gevallen en slaakte een doordringenden gil.

De man dien hij zooeven had neergeschoten, was Graaf Alex Cunningham!

Onophoudelijk stroomde het bloed uit een wond in zijn borst, in de hartstreek.

Silverstone rukte zich de haren uit, vloog overeind, knielde dan weder naast den doode neder en schudde hem, als hoopte hij den ongelukkige weder tot het leven terug te roepen.

Maar reeds had de kilheid des doods zich over de trekken van den jongen Graaf uitgespreid.

Hier kwam alle hulp te laat!

Graaf Alex Cunningham was gevallen op dezelfde plek waar Samuel Silverstone Leopold Dunmore dacht te dooden.

Een noodlottig toeval had gewild, dat de bankier zijn medeminnaar van het leven beroofd had.

Maar wie was de man geweest, die zooeven in de duisternis langs het tuinpad was weggesneld?

Samuel Silverstone sprong weer op.

Hij gevoelde dat zijn knieën onder hem knikten en dat koud zweet zijn gelaat bedekte.

Toen wierp hij nogmaals, als door een onweerstaanbare macht gedwongen, een blik op het venster van de slaapkamer zijner vrouw.

De gordijnen waren nu geheel opengetrokken en een breede lichtbundel scheen over het kleine grasveld in het midden van het park.

Voor het raam, met de beide handen tegen het kozijn geleund, stond Lucy Silverstone.

Haar prachtige haren vielen ordeloos over haar half ontbloote schouders.

Zij zag er in haar sneeuw wit nachtgewaad uit als een spookverschijning.

Onbeweeglijk staarde zij in den tuin, naar de plek waar het doode lichaam van haar minnaar lag.

Wat Samuel Silverstone betrof, hij was niet in staat een voet te verzetten.

Langzamerhand begon de waarheid zich aan hem op te dringen en een gevoel van voldane wraakzucht begon zich van hem meester te maken.

Hij zag nu de ware toedracht van de zaak in.

De man, die zoeven was weggesneld, was Leopold Dunmore!

En deze ellendeling, die nu ontzield voor zijn voeten lag, had een rendez-vous met zijn vrouw.

Zij had hem in het middernachtelijk uur verwacht. Vandaar dat licht in haar kamer, vandaar het zonderlinge feit, dat de indringer een ladder droeg!

Met behulp van die ladder kon hij zich gemakkelijk naar het balkon begeven en vandaar langs een traliewerk naar het venster van de slaapkamer opklimmen.

Het toeval had dus gewild, dat Silverstone zijn medeminnaar doodde, op het oogenblik dat deze een samenkomst met zijn vrouw zou hebben.

De bankier begreep nu, dat hij, als hij slechts tijd had gehad den noodlottigen brief verder te lezen, van dit nachtelijk bezoek zou hebben afgeweten.

De gerechtigheid scheen het echter anders te hebben gewild.

Nu bleef er in het hart van den bankier weinig anders over dan eenige ongerustheid omtrent de vraag, hoe hij zich het best van het doode lichaam zou ontdoen, en of de justitie zou laten gelden, dat hij uit noodweer gehandeld had, en meende op een indringer te schieten.

Voor zoover Silverstone dit erkende, meende hij wel, dat men hem vrijuit zou laten gaan.

Hij begon zich dus reeds wat verlichter te gevoelen en wilde het huis weder binnengaan om de politie te telefoneeren.

Hij trad op de deur toe, toen hij plotseling verschrikt terug week.

Op den drempel van de deur stond een gedaante, die een flauw brandende lantaarn in de hand hield.

— Wie is daar? vroeg Samuel Silverstone op doffen toon.

— Ik ben het mijnheer! klonk een zachte, heesche stem.

— Buxton! riep Silverstone in de uiterste verbazing uit. Hoe kom jij hier en slechts half gekleed?

— Dat is niet zoo verwonderlijk, mijnheer! antwoordde de oude bediende op zachten toon. Ik ben reeds weder teruggekeerd voor

gij van de Club waart teruggekomen en de hofmeester zeide mij, dat ik maar spoedig naar bed moest gaan, omdat ik er nog niet goed uitzag. Hij vond mij nog wat bleek.

— Maar hoe kom je dan nu hier?

— Wel mijnheer, ik was nog nauwelijks in slaap, toen ik meende een schot te hooren vallen! Gij weet, dat mijn vertrek dicht aan den tuin grenst. Ik heb mij onmiddellijk zoo goed mogelijk aangekleed, om te zien wat er gaande was.

Samuel Silverstone bromde eenige onverstaanbare woorden.

— Er is u toch geen ongeluk overkomen, mijnheer? vroeg de oude bediende op angstigen toon.

— Ja Buxton, er is mij zeker een groot ongeluk overkomen! antwoordde Silverstone kortaf. Ik heb gerucht gehoord in den tuin, daarop ben ik naar mijn kamer gegaan, heb mijn browning gehaald en heb deze afgeschoten op een man, die een ladder droeg en dien ik voor een inbreker aanzag. Zie, daar ligt hij. Ken je hem?

Buxton deed aarzelend eenige schreden naar voren.

Hij hield de lantaarn in de hoogte, zoodat deze het grasveld tamelijk helder verlichtte.

Spoedig had hij het lijk van den verslagene gevonden.

Hij bukte zich er over heen en schudde het grijze hoofd.

— Het noodlot! mompelde hij op zachten toon.

Daarop wendde hij zich tot den bankier en zeide fluisterend:

— Ik geloof dat het Graaf Alex Cunningham is, mijnheer Silverstone!

Silverstone zweeg even voor hij vroeg, terwijl hij den bediende onderzoekend aankeek:

— Wat dunk je, Buxton — zou de justitie mij daarvoor kunnen straffen?

— Neen mijnheer Silverstone! Daarvoor zal de justitie u zeker niet kunnen straffen! antwoordde Buxton op een zoo eigenaardigen toon, dat Silverstone het hoofd ophief en hem achterdochtig aankeek.

— Zou men op Scotland Yard dus aannemen, dat ik uit noodweer gehandeld had.

— Dat zou men zeker, mijnheer! Uit noodweer! Louter uit noodweer!

De fijne asch van de „DUBEC” cigaret kent Lord Lister uit duizenden!

HOOFDSTUK VII.

DE BOETEDOENING VAN DEN BANKIER.

Brommend ging Silverstone den ouden bediende voorbij.

— Begeeft gij u niet weder ter ruste, mijnheer? vroeg Buxton onderdanig.

— Het zou mij weinig helpen of ik nu naar bed ging, bromde de bankier. Ik zou geloof ik toch niet kunnen slapen! Ik ga naar mijn rookkamer. Breng mij daar een stevige grog van rum.

Buxton boog en ging na zijn meester het huis in, terwijl hij de tuindeur zorgvuldig sloot.

Boven in het huis liet zich geen geluid meer hooren.

Maar toen Buxton nauwkeurig toeluisterde, kwam het hem voor alsof er in de slaapkamer van Lucy Silverstone zonder ophouden heen en weder werd geloopt.

De voetstappen waren snel en regelmatig, zeer zacht, maar toch duidelijk waarneembaar als men goed toeluisterde.

Buxton schudde het hoofd.

Hij scheen te begrijpen, wat erin het gemoed van de jonge vrouw omging.

Samuel Silverstone was intusschen recht door naar de rookkamer geloopt.

Buxton was snel weder naar zijn kamer geloopt en had een livreirok aangeschoten.

Op de zolderverdieping was alles rustig.

Geen van de bedienden scheen daar iets gehoord te hebben, van hetgeen er beneden in den tuin voorviel.

Zelfs de zwakke korte klan van de pistool scheen daar boven niet gehoord te zijn.

Snel daalde Buxton de trappen weder af, ging de kleine eetzaal binnen en bereidde daar een rum-grog voor zijn meester.

Terwijl hij dit deed hoorde hij de snelle voortdurende voetstappen thans veel duidelijker.

Buxton schudde het hoofd.

— Arme vrouw! mompelde hij in zich zelf. Haar schuld is het niet! Zij wordt wel zwaar gestraft!

Hij nam het blad en het gevulde glas in de hand en daalde nog een trap af, totdat hij de benedenste verdieping had bereikt, waar zich de rookkamer bevond.

Samuel Silverstone zat in gedachten verzonken voor de kleine schrijftafel bij de beide ramen.

Hij had den schakelaar omgedraaid van de electrische schrijflamp, die op deze tafel

stond.

Slechts door deze lamp werd het groote vertrek verlicht.

Buxton trad binnen en zette het blad op een kleine rooktafel neder.

Silverstone wendde het hoofd om en zeide:

— Geef maar hier!

Buxton zette het glas naast zijn meester op het blad van de schrijftafel en bleef toen stil achter hem staan.

— Hebt gij nog iets te bevelen, mijnheer? vroeg hij op zijn gewonen zachten, eenigszins heeschen toon.

— Ja! Je moet hier blijven tot ik mij weder ter ruste wil begeven! Ik kan nog niet alleen zijn! Misschien zal deze grog mij helpen! Ga daarginds zitten.

Hij wees over zijn schouder naar een stoel dicht bij den muur.

Buxton nam plaats.

Als Silverstone niet met zijn rug naar hem had toegezet, zou hij een eigenaardigen glimlach om de dunne lippen van den bediende hebben zien spelen.

Traag kropen de minuten voorbij.

Samuel Silverstone had een sigaar opgestoken en blies zware rookwolken uit, terwijl hij van tijd tot tijd een slokje van zijn grog nam.

Niets verstoorde de stilte van het vertrek dan het tikken van een prachtige pendule op den schoorsteenmantel.

Zoo verliep er bijna een half uur.

Nu en dan bromde de bankier eenige onduidelijke woorden, of stiet hij een kort, schrill lachje uit.

Toen werd plotseling zijn naam in het stille vertrek gehoord:

— Samuel Silverstone!

De bankier legde langzaam zijn sigaar weg en wendde even langzaam het hoofd om.

— Samuel Silverstone! klonk het ten tweede male.

Silverstone had zich nu geheel omgewend en keek met open mond en strakke verwilderde oogen den ouden bediende aan.

Althans hij meende deze te zullen zien — maar op zijn plaats zat een man in een geheel zwart pak, met gitzwart haar, een jong gelaat en doordringende grijze oogen, die hem met een staalhard blik aanzagen.

En dit was niet alles.

Deze man hield in de rechterhand een revolver opgeheven, waarvan de blinkende loop met doodelijke nauwkeurigheid in de richting van het voorhoofd van den bankier wees.

Silverstone wreef zich met den rug van zijn rechterhand even over het voorhoofd, alsof hij twijfelde aan hetgeen zijn oogen zagen.

Hij had volstrekt niets gehoord van het openen en sluiten van de deur — het was voortdurend doodstil in het vertrek geweest — en toch zat daar op de plaats van zijn ouden bediende een vreemdeling, dien hij nimmer had gezien.

In de schemering schitterden de oogen van dien vreemdeling op merkwaardige wijze.

Silverstone wilde opstaan, maar de stem klonk opnieuw:

— Blijf zitten, Samuel Silverstone, en verroer u niet, want ik zou er volstrekt geen been in zien u op staanden voet naar de plek te zenden, waar gij reeds lang thuis behoort. Gij zult wel begrijpen wat ik bedoel!

Silverstone bleef zoo stil als een standbeeld op zijn plaats zitten.

Nu stond de Groote Onbekende langzaam op en trad op den bankier toe.

— Wie zijt gij en wat wilt gij? vroeg Silverstone op heeschen toon. Wat hebt gij met Buxton gedaan?

— Maak u omtrent hem niet bezorgd! Hij is hier ver vandaan! De man die u gedurende ruim een week gediend heeft, was ik!

— En wie zijt gij?

— Ik ben Lord Edward Lister!

Samuel Silverstone kromp in elkaar alsof hij een zweepslag had gekregen.

— De Groote Onbekende, John Raffles! kwam het sissend over zijn lippen.

— Zooals gij zegt, Samuel Silverstone! Het schijnt dat gij mijn naam meer hebt hooren noemen. Gij weet dus ook, dat ik niet gewoon ben veel tijd met praten te verliezen.

Raffles deed snel eenige stappen naar de schrijftafel, nam een blad papier, bedrukt met den firmanaam van den bankier uit een standaard, en legde het op het vloei-blad.

Daarop opende hij den inktkoker, doopte een pen in den inkt en gaf haar Samuel Silverstone in de aarzelende rechterhand.

Dit alles gebeurde terwijl de blinkende revolverloop steeds met dreigende nauwkeurigheid op het voorhoofd van den bankier gericht bleef.

— Schrijf nu hetgeen ik u dicteeren zal! beval Raffles.

De hand met de pen erin daalde op het papier, maar de stekende zwarte oogen wendden zich niet van het gelaat van den Grooten Onbekende af.

Samuel Silverstone had op dit oogenblik veel van een geslagen hond.

— En als ik weiger te doen, wat gij mij beveelt? klonk het eindelijk nauwelijks hoorbaar.

— Dan zal ik het woord aan mijn revolver laten, Samuel Silverstone! Meen niet, dat ik geksheer. Ik ken de geheele inrichting van uw huis. Gij zult nu wel begrijpen, met welk doel ik mij van den persoon van uw trouwen bediende heb meester gemaakt en zijn plaats heb ingenomen! Ik heb van de meeste sloten wasafdrukken en daarnaar sleutels gemaakt. Ik weet het cijfer van uw brandkastsloot, dat ik door middel van een kleinen spiegel heb afgeloerd. Ik zou niet de minste moeite hebben met het openen van uw schrijftafel. Kortom alles was gereed om mijn slag te slaan, toen er zich een voorval voordeed, waarop ik niet gerekend had.

De Groote Onbekende vestigde zijn schitterende grijze oogen op het bleeke, verschrikte gelaat van den bankier en vervolgde toen:

— Gij herinnert u toch zeker wel het gesprek, dat gij met Leopold Dunmore gevoerd hebt. Met den jongen ingenieur, dien gij zoo schandelijk bedrogen hebt? Ik was in de gang in de gedaante van Buxton en ik heb woord voor woord uw gesprek gehoord. Welnu, die gebeurtenis bracht eenige wijziging in mijn plannen! Of ik ze later nog ten uitvoer zal leggen? Dat zal geheel van mijn stemming afhangen. Want gij zoudt niet aan mijn grijpende hand ontkomen, ook al zoudt gij tien agenten van politie onder uw dak in hinderlaag leggen.

Gij begrijpt nu zeker wel waar ik heen wil?

Samuel Silverstone antwoordde niet, maar de uitdrukking van zijn gelaat sprak boekdeelen.

— Neem dan de pen op en schrijf! beval Raffles op korten en bevelenden toon.

De pen rustte op het papier.

Toen klonk de heldere stem van John Raffles:

Ik, Samuel Silverstone, bankier te Londen, verklaar en bevestig hierbij, dat ik in den jare 1912 gekocht en overgenomen heb een uitvinding van den ingenieur Leopold Dunmore, te Southampton, betreffende een door een motor in beweging gebrachte naaimachine, welke uitvinding ik van dat oogenblik af aan

tot mijn eigen voordeel heb geexploiteerd. Ik verklaar hierbij, dat deze uitvinding alleen en uitsluitend te danken is aan het vernuft van Leopold Dunmore.

Door dezen schenk ik hem de som van vijfduizend pond sterling, die hem van rechtswege toekomen, ten einde zijn studiën voort te zetten. Tevens verbind ik mij hem per maand een bedrag van honderd pond sterling uit te betalen, als aandeel in de winst, welke ik met zijn uitvinding gemaakt heb.

— Nu uw handtekening en den datum ! beval Raffles.

De bankier had dezen brief zwijgend geschreven.

Nu en dan had hij een beweging gemaakt, alsof hij wilde opspringen en den Grooten Onbekende te lijf gaan, maar een enkele blik op den dreigenden revolverloop was voldoende om hem van dit dwaze plan terug te houden.

De brief was gereed.

Raffles, die over den schouder van den bankier had medegelezen, vouwde den brief op legde hem voor zich op het tafelblad neder.

— Nu de vijfduizend pond, als ik u verzoeken mag ! zeide hij kalm.

Silverstone scheen te aarzelen, maar een enkele beweging van de revolver dreef hem tot spoed aan.

— Maar ik heb zoo'n groot bedrag niet in mijn zak ! jammerde hij.

— Dat weet ik ! hernam Raffles kalm. Het geld bevindt zich in een kleine brandkast in uw privé-kantoor, in een klein kistje van palisanderhout op de bovenste plank. Gij ziet, dat ik op de hoogte ben ! Loop vooruit, Silverstone, ik zal u volgen. En bij de minste poging tot ontvluchten schiet ik u ruggelings neer als een hond, bedenk dat.

Toen begon een zonderlinge tocht.

Silverstone liep het vertrek door, opende de deur, stak de gang in haar geheele lengte over, haalde een sleutel uit zijn zak, opende daarmee een tweede deur en trad zijn privé-kantoor binnen.

Hij draaide het elektrische licht op en wierp een vluggen blik op de ramen.

Raffles had dien blik gevolgd.

Hij glimlachte en zeide :

— Ik geloof uw gedachten te kunnen raden, Samuel Silverstone. Dit vertrek grenst aan de straatzijde en gij hebt natuurlijk gehoopt, dat een patrouilleerende agent het licht zou zien en dus ook ons beiden, en alarm zou

maken ! Gij ziet, dat ik de voorzorg heb genomen bij voorbaat de luiken voor de ramen te doen en mag ik u nu vriendelijk verzoeken ?

Deze laatste woorden gingen vergezeld met een uitnoodigend gebaar van de linkerhand naar de kleine brandkast, die aan duidelijkheid niets te wenschen overliet.

Silverstone haalde opnieuw zijn sleutelbos te voorschijn, opende de brandkast, nam er een kistje uit en telde vijfduizend pond sterling in bankbiljetten uit.

Het waren er vijftig van honderd pond.

Raffles stak glimlachend de hand uit en greep de vijftig biljetten.

Hij keek de nummers na, vergeleek die met een papiertje, dat hij uit zijn zak haalde en schoof zeven van de biljetten terug.

— Daarvan hebt gij de nummers opgetekend, zeide hij steeds met dezelfde koele beleefdheid. Ja, mijnheer Silverstone, als gij den Grooten Onbekende een week lang in uw huis gehad hebt, dan zijn daarin voor hem geen geheimen meer, wees zoo goed mij zeven andere bankbiljetten te geven !

Silverstone beet zich woedend op de lippen.

Hij verwisselde echter de zeven biljetten en Raffles stak het pakje kalm in zijn binnenzak.

Toen klonk het bedaard van zijn lippen :

— En nu de vijfduizend pond voor mij zelf, als ik u verzoeken mag.

Was Samuel Silverstone aanvankelijk zeer bleek geweest, nu werd hij bepaald groen.

Hij stiet een doffen kreet uit en zeide :

— Schurk ! Je wilt mij dus heelemaal plunderen ?

— Ik moet u om te beginnen verzoeken, mijnheer Silverstone, tegenover mij geen uitdrukkingen te gebruiken, alsof gij met uw gelijken spraakt ! Wat uw vraag betreft, antwoord ik u slechts, dat deze vijf duizend pond voor u zoowel als voor mij niets te beteekenen hebben. Ik neem ze dan ook slechts bij wijze van afrekening !

— Afrekening ! siste de bankier, terwijl hij zich aan de openstaande deur van de brandkast moest vasthouden om niet te vallen.

— Ik meen duidelijk gesproken te hebben, mijnheer Silverstone ! hernam Raffles koel. Wees zoo goed u wat te haasten, want ik moet volstrekt een trein halen, die over een uur vertrekt !

Weer ging de revolver in de hoogte !

En de bankier begreep wel, dat hij zich naar de zwijgende bevelen van dit werktuig had te schikken.

Het volgende oogenblik bevond een tweede

pakje bankbiljetten zich bij het eerste in den binnenzak van de jas van den Grooten Onbekende.

En toen Raffles de biljetten bliksemsnel deed verdwijnen, kon de bankier zien; hoe de livrei van zijn gewaanden bediende eenvoudig binnenste buiten was aangetrokken.

— En nu maar weer naar de rookkamer, mijnheer Silverstone! zeide Raffles met voor-gewende hoffelijkheid. Wees zoo goed mij voor te gaan. Ik ben hier om zoo te zeggen thuis.

Schoorvoetend verliet Silverstone het ver-trek.

Raffles draaide den schakelaar van het electrische licht om.

Een oogenblik later bevonden de beide mannen zich weder in de rookkamer.

Raffles trad onmiddellijk op de tafel toe, waar hij den brief had neergelegd en stak deze met de vijfduizend pond in een enveloppe, die hij zorgvuldig sloot en in zijn portefeuille stak.

Silverstone had geen oog van zijn tegen-stander afgewend.

Er schitterde een valsch licht in zijn diep-liggende zwarte oogen.

Plotseling stak hij de hand in den zak en toen zij er weder uit kwam, was zij met een browning gewapend.

Maar Raffles scheen wel met een zesde zintuig begaafd te zijn.

Want ofschoon hij half met den rug naar den bankier toestond, gevoelde hij als bij ingeving het gevaar, dat hem dreigde.

Zonder zelfs om te zien, bukte hij zich blik-semsnel.

Het was geen oogenblik te laat.

Een schot knalde en een revolverkogel drong met een klappend geluid in den steenen muur.

Het volgende oogenblik had Raffles een stoel gegrepen en deze tusschen de beenen van den bankier geworpen.

Silverstone wankelde, zwaaide met de armen door de lucht om zijn evenwicht te bewaren en voelde op hetzelfde oogenblik zijn rechterpols als in een ijzeren schroef gevat.

De revolver werd hem ontworpen en gleed in den zijzak van Raffles, jas.

— Ik had zoiets moeten voorzien! zeide de Groote Onbekende bedaard. Het schijnt wel, dat ik nooit wijzer zal worden. Vroeg of laat zal mij die onvoorzichtigheid nog opbreken.

Op dit oogenblik lieten zich snel naderende, zachte voetstappen hooren.

De beide mannen keken verwonderd naar de deur en Raffles stak vlug zijn hand in zijn zak en deed zijn half masker voor.

De deur werd geopend en Lucy Silverstone trad het vertrek binnen.

Zij was nog steeds in nachtgewaad gekleed, maar had nu een sierlijke peignoir om haar lelieblanke schouders geworpen.

Haar gelaat was zeer bleek en haar oogen schitterden met een koortsachtigen gloed.

Zij bleef doodstil op den drempel staan en keek beurtelings, terwijl haar boezem hijgde, van den een naar den ander.

Raffles was de eerste, die het woord nam.

— Ik begrijp wat u hier heeft gebracht, mevrouw! zeide hij op hoffelijken en zachten toon. Gij hebt een schot hooren vallen en meendet nu, dat uw man, geteisterd door berouw, wellicht de hand aan zich zelf zou hebben geslagen, nietwaar? Maar dan blijkt gij hem toch zeer slecht te kennen. Dat is niets voor mijn goeden vriend Samuel Silverstone! Wel vuurde hij zijn revolver af, maar ik moet tot mijn leedwezen bekennen, dat de kogel op mij bedoeld was, mevrouw! Gelukkig heeft slechts het behang eronder geleden — zie maar!

Lucy had met stijgende verwondering naar deze woorden geluisterd.

Zij trachtte door de gaten van het masker de oogen van den vreemdeling te zien.

Blijkbaar begreep zij volstrekt niets van al hetgeen er dien noodlottigen nacht in haar huis was voorgevallen.

Zij begreep niet waarom haar minnaar toch het park was binnengedrongen, niet-teenstaande zij hem een waarschuwing had gezonden; zij begreep niet hoe haar man van zijn komst afwist en het minst van alles begreep zij de aanwezigheid van dezen gemaskerden vreemdeling.

— Wie zijt gij en wat wilt gij hier? vroeg zij eindelijk met bevende stem.

— Ik ben een onbekende, mevrouw, en dat moet ik voor u, helaas, blijven! antwoordde Raffles met een buiging. En wat ik hier kom doen? Een kleine rekening vereffenen met uw echtgenoot. Ik weet niet of gij den naam Dunmore wel eens hebt hooren noemen, mevrouw! Indien dat zoo is, dan zal ik u geen nadere verklaring meer behoeven te geven van mijn aanwezigheid. Het zij hier genoeg, te weten, dat ik mij als pleitbezorger van den jongen ingenieur heb opgeworpen.

Lucy wendde langzaam het bleeke gelaat naar haar echtgenoot.

Er lag zooveel verachting en koele haat

in dien blik, dat Raffles bijna door medelijden bewogen den blik afwendde van het gelaat van den laaghartigen schelm, die als een geranselde hond in een hoek stond.

Toen haalde Raffles een vilten hoed uit zijn achterzak, zwaaide deze met een sierlijk gebaar en zeide:

— Ik zal het overige maar ter bespreking aan u beiden overlaten, mevrouw! Ik ben ervan overtuigd, dat gij elkaar heel wat hebt te biechten! Tot weerziens, mijnheer Silverstone! Mevrouw — uw dienaar!

Een diepe buiging — en Raffles had het vertrek verlaten.

Zoo snel hij kon liep hij door de gang, snelde de deur uit, ijde als een hert door het park, klom tegen een kleine ladder op, die zicht bij het hek tegen den muur was geplaatst en liet zich reeds aan den anderen kant van den muur zakken, toen hij in het groote heerenhuis woedend de elektrische bel hoorde luiden.

— Te laat, mijnheer Silverstone! bromde hij in zich zelf. Veel te laat!

Hij snelde de stille straat af, riep de eerste de beste huurauto aan, die hij tegenkwam, en liet zich naar het Victoriastation brengen.

Hij kwam juist op tijd om den laatsten trein naar het kleine plaatsje te halen, in welks nabijheid het landgoed gelegen was, hetwelk hij pas onlangs had doen koopen.

Om half drie in den nacht trad hij het hek van de kleine villa binnen.

Hij stak zacht den sleutel in het slot van de voordeur, sloop op de teenen naar zijn slaapkamer en veranderde spoedig zijn gelaat weder.

Daarna trok hij zijn goed uit, keerde het om en vertoonde zich nu weder als de oude Buxton.

Toen verliet hij de slaapkamer, besteeg een trap en stond het volgende oogenblik te midden van Charles Brand, Leopold Dunmore en zijn vrouw en den braven Henderson, die het kleine gezelschap met allerlei anecdoten den tijd trachtte te korten.

Een luide kreet van vreugde begroette de binnenkomst van den Grooten Onbekende.

Raffles had geen handen genoeg om ieders handdruk te beantwoorden.

Toen haalde hij de enveloppe met het geld en den brief uit zijn zak en overhandigde deze zwijsend aan Leopold Dunmore.

Deze las den brief door, bekeek als ver dwaasd de bankbiljetten en drukte toen de hand van den Grooten Onbekende, alsof hij deze wilde verbrijzelen.

— Hoe moet ik u danken! riep hij uit.

— Een kus van uw onschuldige kinderen, morgen zoodra zij ontwaakt zijn, dat zal mijn grootste belooning zijn! antwoordde Raffles, terwijl er een vochtige glans over zijn oogen kwam.

De volgende aflevering bevat:

Het ontvoerde knaapje

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.



DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885